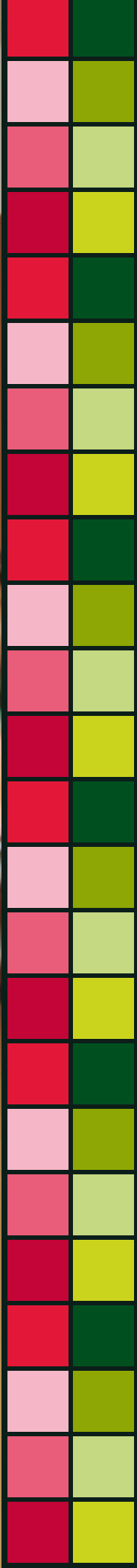

Activitat parlamentària

Núm. 19 - Setembre 2009 - Llei d'Educació de Catalunya

Activitat parlamentària

Núm. 19 | setembre 2009
Llei d'Educació de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior,
Relacions Institucionals i Participació
**Direcció General
de Relacions Institucionals**

Activitat Parlamentària Llei d'Educació de Catalunya. Núm.19 - setembre 2009
Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació
Direcció General de Relacions Institucionals
Generalitat de Catalunya

Av. Diagonal 409
08008 Barcelona
Tel. 93 552 60 00
Fax 93 552 60 50
dgri@gencat.net
www.gencat.net/dirip
www.gencat.cat/drep/butlletins.htm

Director
Fèlix Alonso

Subdirector
Ramon Prat

Coordinació i edició
Isabel Muntané i Pilar Barragan

Consell de redacció
**Montserrat Aguilera, Cristina Botella,
Miquel Àngel Cabellos, Aurora Masip,
Antonio Revilla, Roser Serra, Natàlia Torrent**

Disseny i Producció gràfica
Hoipoi Studio

Traducció
INCYTA

Fotografies
Parlament de Catalunya, Greg Goodwin, David Tortosa, Xavier Prat

Fotografia de la portada / Autor
IES Altafulla / David Tortosa

Coordinació administrativa
Carme Felius

Dipòsit legal

ISBN
1577-7162

Tiratge
2.700 exemplars

La revista no comparteix necessàriament l'opinió dels autors dels articles.
Aquesta publicació ha estat editada amb paper reciclat offset de 125 i 300 gr.

- **Salutació** | Joan Saura, *conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació* | **5**
- **Presentació** | Fèlix Alonso, *director general de Relacions Institucionals* | **7**
- **Llei d'Educació de Catalunya**
 - **La Llei d'Educació i el Sistema Educatiu** | Francesc Vidal i Pla, *inspector d'Educació adscrit a la Secretaria General del Departament d'Educació* | **8**
 - **La comunitat educativa es posiciona davant la LEC** | Carol Biosca, *periodista* | **20**
- **Novetat legislativa**
 - **Llei de regulació administrativa d'espectacles públics i activitats recreatives** | Mercè Claramunt i Bielsa, *directora general del Joc i d'Espectacles* | **24**
 - **La Llei 9/2009, de política industrial: una nova política industrial per a una nova realitat industrial** | Josep Huguet, *conseller d'Innovació, Universitats i Empresa de la Competència* | **30**
 - **Un pas a favor de la llibertat religiosa** | Montserrat Coll, *directora general d'Afers Religiosos* | **36**
 - **La llei d'aeroports i heliports** | Joaquim Nadal i Ferreres, *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* | **39**
- **Reportatge. Llei de fosses, rescatant les víctimes de l'anonimat** | Lali Sandiumenge, *periodista* | **42**
- **Entrevista a Pere Francesch Rom, periodista** | Lali Sandiumenge, *periodista* | **47**
- **L'activitat parlamentària del Govern** | Roser Serra, *cap de l'Àrea d'Afers Parlamentaris Interdepartamentals. Direcció General de Relacions Institucionals* | **48**
- **El pati dels Tarongers** | **62**
- **Novetats editorials** | **67**
- **Resums** | **70**

Aquest Govern està duent a terme una intensa activitat legislativa per tal de dotar-nos dels millors instruments per afrontar els reptes que tenim, fins i tot en àmbits que havien restat inèdits fins ara i que requerien una gran atenció per la seva importància i valor social. Em refereixo, per exemple, a la primera Llei d'Educació de Catalunya, després de 28 anys amb competències plenes en aquesta matèria.

L'educació és un dels eixos bàsics de l'estat del benestar i del progrés social, cultural i econòmic del nostre país. La Llei d'Educació aprovada pel Parlament ha donat prioritat a l'acord entre les forces majoritàries, buscant estabilitat i que no calgui modificar-la en funció del color polític que governi, a costa d'avançar menys en alguns temes polèmics. Així doncs, l'actual Govern d'esquerres haurà d'aprofitar la legislatura per aplicar-la assegurant l'equitat i la qualitat, tot recuperant el consens trencat amb sectors significatius de la comunitat educativa que havien donat suport al Pacte Nacional per a l'Educació.

Així mateix, en els darrers mesos s'han aprovat diverses lleis impulsades pel Govern, d'especial transcendència per a la convivència i el lliure exercici dels drets i deures de tothom, com també per al progrés econòmic del nostre país. Pel que fa a la primera qüestió, m'estic referint a la Llei de centres de culte, que garanteix un tracte igualitari i no discriminatori a totes les confessions i tradicions religioses presents a Catalunya. En un altre sentit, però també molt directament relacionat amb la convivència, es troba la nova Llei d'espectacles públics i activitats recreatives, que té en compte tant els drets dels qui es volen divertir com dels qui volen descansar, tot garantint la seguretat de tothom.

I, com deia, també s'han aprovat dues lleis clau per a l'impuls econòmic de Catalunya en sectors essencials si volem sortir de la crisi plenament preparats per a la nova etapa. Em refereixo, en primer lloc, a la Llei de política industrial. Catalunya és i vol continuar sent un país amb un fort teixit industrial avançat i innovador. Al segle XXI això vol dir més valor afegit, més productivitat, més recerca, més compromís ecològic, més ocupació de qualitat. En aquest sentit es dirigeix aquesta Llei. I, en segon lloc, vull esmentar la Llei d'aeroports i heliports. Amb aquesta Llei Catalunya desplega les competències per poder actuar amb tots els mecanismes al nostre abast en un sector tan estratègic per al país.

Finalment, no vull deixar de parlar de la Llei sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista, i la dignificació de fosses. Setanta anys després de la guerra encara hi ha moltes víctimes que descansen en diferents punts del nostre país sense cap identificació. Una injustícia per a elles i per a les seves famílies, que no tenen un espai honorable on recordar-les. Aquest és l'objectiu principal de la Llei: garantir el dret de les famílies a saber quin va ser el final del seu parent o parenta i a tenir l'oportunitat d'honorar aquesta persona en un lloc digne. La millor mostra de reconciliació i de confiança és la de ser capaç d'assumir el passat dolorós i prendre mesures per contrarestar aquells errors. Aquesta Llei, doncs, és una valuosa contribució a la reconciliació, així com al reforçament de la convivència i de la democràcia.

Joan Saura i Laporta

Conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

S'ha reobert l'activitat parlamentària amb l'inici del setè període de sessions, que arribarà fins a final d'any. En l'últim període s'han aprovat lleis significatives, que analitzem en aquest exemplar que teniu a les mans, i que afecten temes importants per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya com ara l'educació, les infraestructures o l'activitat industrial.

L'article principal està dedicat a la LEC (Llei d'Educació de Catalunya), una llei fonamental per al futur del país que, malauradament, no ha disposat del ple suport de la cambra. L'article analitza els elements principals de la llei i aprofundeix els seus punts més significatius. No cal oblidar, però, que la tasca principal d'educar recau en els pares i que Catalunya només podrà avançar si el nostre jovent és més social i amb més coneixements i, per tant, la coeducació present en l'ensenyament ha de traspasar les parets de les escoles. De la mateixa manera, els avenços tecnològics exemplificats en l'ús de les noves tecnologies que impregnen el dia a dia dels joves ja han de convertir-se en una de les eines bàsiques del procés d'aprenentatge. L'ús de les noves tecnologies és un dels aspectes que la nova llei tracta amb especial cura per permetre una implantació gradual de l'ús quotidià de l'ordinador entre l'alumnat. Tot un repte per als propers anys.

La repercussió d'aquesta llei, tan important per al futur del nostre país, no pot treure importància a tota l'activitat legislativa que el Govern du a terme i que recollim a la nostra secció "Noves lleis legislatives". El sisè període de sessions del Parlament de Catalunya, que es va tancar el mes de juliol, va ser un període especialment significatiu pel nombre de lleis aprovades i per la transcendència d'aquestes. És per això que en aquest revista trobareu quatre articles d'anàlisi de quatre de les lleis que el Consell de Redacció ha considerat més destacables del període de sessions i que versen sobre diversos aspectes socialment importants per al desenvolupament del país. Així, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, ha elaborat un article sobre la llei d'aeroports i heliports, gràcies a la qual la Generalitat fa un pas més en la definició de l'armadura institucional i legislativa de les infraestructures del transport, i que ha de veure's reforçada amb un altre gran pacte d'àmbit català com el de les infraestructures, signat aquesta tardor. Per la seva banda, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet, analitza en profunditat la llei de política industrial, un sector clau en la vertebració de l'economia catalana i necessari de reordenar per tal d'afrontar els reptes del futur més immediat.

Per acabar de fer un repàs a les lleis aprovades en aquest període, no voldria deixar d'esmentar l'article de la directora general del Joc i d'Espectacles del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Mercè Claramunt i Bielsa, que analitza la llei de regulació administrativa d'espectacles públics i activitats recreatives. Una llei necessària per a un sector que ha patit una profunda transformació i diversificació amb un increment considerable de l'oferta d'oci. I, finalment, l'article sobre la llei dels centres de culte, també aprovada en el darrer Ple abans de l'estiu, en el qual la directora general d'Affers Religiosos, Montserrat Coll, remarca la importància de legislar sobre una realitat social i oferir així, des de les institucions, el respecte a la diversitat, amb un tracte igualitari i no discriminatori a totes les confessions i tradicions religioses presents a Catalunya. Totes dues lleis regularan uns àmbits que en els darrers anys han canviat substancialment i calia una renovació de la legislació.

La recuperació de la memòria històrica també ocupa una bona part d'aquesta edició i no voldria deixar de parlar-ne. El reportatge d'aquest número 19 de la revista està dedicat a aquest tema i presenta testimonis de familiars de desapareguts. No hi falten tampoc les seccions habituals, com el balanç de l'activitat parlamentària, "El pati dels Tarongers" i les novetats editorials.

Amb tot plegat, esperem que us sigui útil i que sigui del vostre interès.

Fèlix Alonso i Cantorné
Director general de Relacions Institucionals

La Llei d'Educació i el sistema educatiu

Francesc Vidal i Pla

Inspector d'Educació adscrit a la Secretaria General del Departament d'Educació

1. La Llei d'Educació, ineludible des del punt de vista de l'autogovern
2. Els orígens de la Llei
3. Dels esborranys inicials a l'aprovació de la Llei
4. La Llei que el Parlament ha aprovat
5. Els continguts de la Llei
- 5.1. Aspectes generals del sistema educatiu. 5.2. El servei d'educació de Catalunya. 5.3. Ensenyaments, centres i professorat. 5.4. Administració de l'educació i finançament del sistema educatiu.
6. Síntesi final

1. La Llei d'Educació, ineludible des del punt de vista de l'autogovern

El dia 17 de juliol de 2009 ha entrat en vigor la Llei d'Educació, publicada el dia abans (DOGC 5422, 16.07.2009), que va ser promulgada pel president de la Generalitat el dia 10 de juliol, un cop aprovada pel Ple del Parlament en la sessió del dia 1 de juliol. Tot i que la denominació oficial de la Llei és Llei d'educació, em permeto referir-m'hi amb l'acrònim LEC, que s'ha consolidat molt ràpidament.

És la primera Llei d'educació de contingut integral pel que fa als nivells educatius no universitaris. Haver hagut d'esperar quasi trenta anys des de l'assoliment de l'autonomia per aprovar-la mereix una primera reflexió. Hauria estat possible tenir abans una Llei d'educació? La resposta, més enllà de les contingències polítiques quotidianes i dels tímids intents previs d'impulsar un projecte de Llei d'aquest tipus, és en el text estatutari vigent en cada moment.

En síntesi, l'article 15 de l'Estatut de 1979 atorgava a Catalunya "competència plena en matèria educativa (...), sense perjudici de les competències estatals". Les competències en matèria d'educació durant el període de vigència d'aquell Estatut van fer possible el traspàs de l'administració de l'educació a la Generalitat i la seva actualització i adequació en cada moment per part dels successius governs de Catalunya. Tanmateix, la delimitació imprecisa de les competències estatals i autonòmiques en el text estatutari de 1979 i el fet que no s'hi determinés el significat dels diversos tipus de competència generaven prou inseguretats jurídiques, que no garantia la viabilitat d'un projecte de l'abast de l'aprovació d'una Llei d'educació de caire integral. Entenc que aquesta és una raó per explicar per què, en el marc de l'Estatut de 1979, el Parlament es va limitar a aprovar lleis sobre aspectes parcials del sistema (l'experimentació educativa en centres, la creació de l'Institut Català de Noves Professions, la participació de la comunitat educativa, l'autonomia de gestió econòmica dels centres públics, la formació de persones adultes i l'oferta pública de primer cicle d'educació infantil) sense modificar substancialment el model educatiu transferit.

Amb l'Estatut de 2006 la situació canvia. El nou marc estatutari determina amb caràcter general la tipologia de competències i n'estableix el significat (articles del 110 al 113) i enumera les competències en educació (siguin exclusives, compartides o executives) de manera detallada i, pretesament, exhaustiva (article 131). A més, l'Estatut determina que el primer desplegament de les normes bàsiques estatals en les competències compartides, que han de permetre el desenvolupament de polítiques pròpies de Catalunya, s'ha de fer per llei. I, per damunt de tot això, l'Estatut de 2006 fa una aportació notable i que és novetat: la declaració dels drets i els deures dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, específicament, dels drets i els deures en l'àmbit de l'educació (article 21). Ara és possible, i fins i tot ineludible, aprovar una Llei d'educació, amb la qual exercir les competències estatutàries i regular l'exercici dels drets i els deures de la ciutadania en la matèria.

L'Estatut de 2006 fa possible i necessària una llei d'educació

El curs 2009-2010, que tot just acaba de començar, és el primer en el qual es desplega la Llei d'Educació, coneguda com a LEC.

Foto: David Tortosa

No són només, ni principalment, raons jurídiques les que aconsellen fer o deixar de fer una norma. En el punt següent comentem altres motivacions que han dut a la Llei d'Educació.

2. Els orígens de la Llei

L'estudi de l'evolució del sistema educatiu a Catalunya en les darreries del segle passat i els primers anys d'aquesta dècada permeten establir, entre altres qüestions, que:

- Conclòs el procés d'implantació de l'ESO i aconseguida la universalització efectiva de l'escolarització entre els sis i els setze anys (i, també, tot i el seu caràcter voluntari, entre els tres i els sis anys), emergeix en primer pla la qüestió de la qualitat de l'acció educativa. L'increment necessari d'aquesta qualitat (que, en definitiva, vol dir assegurar els millors aprenentatges a tothom, segons les seves necessitats educatives) hauria també de resoldre significativament dèficits en l'èxit escolar, en el doble vessant de percentatges massa baixos de graduació en l'ESO i de taxes massa altes de falta de continuïtat (o d'abandonament) en estudis postobligatoris.
- Els fenòmens migratoris (la immigració que ha continuat arribant i la mobilitat interior que comporta) han anat afegint diversitat i dificultat al treball educatiu.
- L'administració de l'educació des d'una proximitat més gran i des de l'assumpció de les transferències ha comportat, juntament amb moltes millores, un augment exagerat en el detall de la regulació normativa, que ha anat decantant els centres cap a l'anorreament de l'exercici de les seves capacitats de decisió i d'acció autònoma.

- L'augment quantitatiu, espectacular, del volum de professorat i de la gestió potser excessivament centralitzada han generat unes inèrcies de gestió que no han permès quasi cap possibilitat d'incidència de les direccions dels centres en la formació i el manteniment dels equips docents.
- La col·laboració, la cooperació i la coresponsabilització dels ens locals en l'administració de l'educació, diversa, possible i desitjable, ha resultat molt positiva per al sistema.
- La dificultat per assolir el finançament adient per garantir la gratuïtat efectiva de l'escolarització obligatòria als centres concertats ha estat una constant del període considerat.
- En termes estadístics, ni la participació de les famílies en el control i la gestió dels centres sostinguts amb fons públics ni, tampoc, la implicació de cadascuna d'aquestes en l'educació escolar dels seus fills i filles, resulta gaire satisfactòria.

La Conferència Nacional d'Educació (anys 2000-2002) va ser una primera fita en l'anàlisi dels problemes que s'acaben de resumir. Una fita posterior, i encara més rellevant per l'acció que ha generat, van ser els treballs que culminarien en el Pacte Nacional per a l'Educació (PNE) subscrit el març de 2006 pel Govern i bona part de les entitats representatives dels sectors de la comunitat educativa. Els treballs preparatoris del pacte, un pacte eminentment social en què el paper de les forces polítiques es va reduir a impulsar-lo i facilitar-lo, es van iniciar l'any 2004, i la seva finalització amb èxit l'any 2006 ha estat un pas necessari i previ als pactes polítics que portarien a l'aprovació de la LEC.

L'antecedent immediat de la LEC és el Pacte Nacional per a l'Educació, signat l'any 2006

El PNE obria les portes a la igualació de condicions de l'activitat docent als centres públics i els privats sostinguts amb fons públics (la "sisena hora dels centres públics", per exemple); manifestava la necessitat de dotar els centres de més autonomia per a la gestió, d'incrementar la implicació de les famílies en els processos educatius escolars i d'homologar les condicions retributives i de treball del professorat de tots els centres sostinguts amb fons públics simultàniament amb la consecució de la gratuïtat real de l'activitat lectiva en els centres privats concertats. També en el PNE es proclamava el paper dels ens locals com a primera instància de proximitat administrativa al fet educatiu i s'establí l'obligació de treballar per

Un cop conclòs el procés d'implantació de l'ESO i aconseguida la universalització efectiva de l'escolarització entre els sis i els setze anys, emergia en primer pla la qüestió de la qualitat de l'acció educativa.

Foto: David Tortosa

Francesc Vidal i Pla

Francesc Vidal i Pla és inspector d'Educació. El maig de 2006 va ser nomenat secretari general del Departament d'Educació i Universitats i, el desembre de 2006, director general de Recursos del Sistema Educatiu del Departament d'Educació. Ha treballat en l'elaboració del Projecte de Llei d'educació i, ara, en la impulsó i la coordinació del seu desplegament en el Departament d'Educació. És llicenciat en Física (Universitat de Barcelona, 1970) i disposa del títol de Màster en Direcció Pública (Escola d'Administració Pública de la Generalitat, 2006). Va ser catedràtic de Física i Química i director d'institut de batxillerat (1976-1980). Des de 1971 ha exercit diversos càrrecs a la Inspecció d'Educació, entre els quals el d'inspector en cap a la ciutat de Barcelona entre els anys 2000 i 2003. Posteriorment (2004-2006) va ser subdirector general de la Inspecció de Serveis del Departament d'Educació. Ha estat professor en diversos cursos i postgraus de formació de professorat no universitari i de formació de directors de centres, i té diverses publicacions sobre el sistema educatiu.

configurar en el professorat una autèntica carrera professional. En definitiva, els acords del PNE tenien molt a veure amb les diagnòs de situació indicades més amunt i, per fer-se efectius, requerien en molts casos modificacions i innovacions legals.

3. Dels esborranys inicials a l'aprovació de la Llei

Amb els antecedents esmentats i la directriu del Govern (novembre 2006) d'endegar el procés que hauria de concloure amb l'aprovació de la LEC, en el si del Departament d'Educació se'n van iniciar els treballs preparatoris. Per iniciativa del conseller, el març de 2007 es va constituir un grup sota el guiatge del catedràtic Enric Argullol i del llavors diputat i abans conseller d'Educació Joan Manuel del Pozo, que va anar elaborant els primers textos, dels quals va resultar el document de bases publicat el novembre de 2007. Simultàniament, des de la Conselleria d'Educació es prenia contacte amb les entitats i les institucions signants del PNE i amb altres entitats, associacions i organitzacions que podien resultar eventualment interessades o afectades per la Llei que s'elaborava.

Tenint en compte les aportacions en el document de bases, i amb la participació de representants de les tres forces polítiques que integren el Govern, es van anar retocant i perfeccionant els esborranys inicials fins a tenir acabat el text de l'Avantprojecte de Llei, que s'enviaria, entre d'altres, al Consell Escolar de Catalunya i les organitzacions sindicals i empresarials vinculades al sector educatiu, a la vegada que se sotmetia a informació pública a finals d'abril de 2008. Aquest procés permetria disposar de les al·legacions a l'Avantprojecte (individuals i col·lectives; personals i institucionals); del dictamen del Consell Escolar; dels resultats, certament no gaire encoratjadors, de les negociacions amb les organitzacions sindicals i, amb el treball conjunt de les tres forces polítiques abans esmentades, s'acabaria de perfeccionar el text i portar-lo al Govern, per aprovar-lo i acordar-ne la tramitació al Parlament com a projecte de Llei en la sessió del Consell de Govern de 29 de juliol de 2008. També, i molt especialment en els últims mesos de la preparació del text del Projecte de Llei, es van intensificar els intercanvis de punts de vista amb el principal partit de l'oposició, amb vista de facilitar, quan s'iniciés la tramitació parlamentària de la Llei, les negociacions que finalment haurien de portar-ne l'aprovació.

Amb el rebuig de les esmenes a la totalitat amb els vots favorables de CiU, PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA, el novembre de 2008 el text del Projecte de Llei va continuar la tramitació parlamentària, amb el treball inicial de la Comissió d'Educació i Universitats; la presentació d'esmenes (desembre 2008 - febrer 2009); les compareixences davant de la Comissió (gener - febrer 2009); els treballs en ponència; l'aprovació de la Comissió de l'informe de la ponència i del dictamen de la Comissió

El procés d'elaboració del text es va iniciar el març de 2007 per concloure, amb l'aprovació de la Llei, l'1 de juliol de 2009

(maig 2009), el dictamen del Consell Consultiu (juny 2009) que havia demanat el grup parlamentari del PP; la presentació de les esmenes derivades d'aquest dictamen (juny 2009) i la votació en el Ple de l'1 de juliol d'aquestes esmenes, de les altres que els grups parlamentaris es van reservar per defensar en el Ple, i dels diversos títols de l'articulat de la Llei.

A l'inici dels treballs de la Comissió d'Educació i Universitats, presidida per Flora Vilalta (PSC-CpC), es van admetre i van dur-se a terme 64 compareixences, prèviament acordades entre les 135 que havien proposat els diversos grups.

Els grups parlamentaris van presentar 1.871 esmenes al Projecte de Llei, de les quals, en ponència, se'n van acceptar o transaccionar fins a 664. Aquesta dada mostra la intensitat dels treballs de la ponència, el joc que permetia el Projecte de Llei presentat pel Govern al Parlament, la voluntat de la majoria que donava suport al Govern d'acollir totes aquelles aportacions que permetien enfortir-ne i millorar-ne el text i la capacitat de negociació que, sota les premisses anteriors, van demostrar els ponents (Irene Rigau, CiU; Daniel Font, PSC-CpC; Josep M. Freixenet, ERC; Rafael López, PP; Dolors Camats, ICV-EUiA, i Antonio Robles, Grup Mixt).

Les votacions finals al Ple van evidenciar el vot favorable en la pràctica totalitat de deu títols de la Llei de tots els grups, llevat del Grup Mixt i del PP. Tanmateix, el grup ICV-EUiA va votar en contra del títol IV i del títol XII de la Llei (i d'algun article espars més per connexió amb el contingut d'aquests títols), i es va abstenir en la votació del preàmbul de la Llei.

Sintetitzat el procés seguit per la LEC, toca ara mirar-la de més a prop.

4. La Llei que el Parlament ha aprovat

La LEC té, entre d'altres, les característiques següents:

- **És una llei d'abast integral** que es refereix a tot el sistema educatiu no universitari i deroga les diverses lleis que, per àmbits parcials de l'educació, eren vigents. L'única excepció, fonamentada en la seva especificitat, és la regulació de la formació de persones adultes, en què la LEC complementa la Llei de formació d'adults, de 1991.
- **Amb la Llei s'exerceixen plenament les competències estatutàries.** La LEC desenvolupa les previsions de l'article 21 de l'Estatut sobre l'exercici del dret a l'educació; s'exerceix la competència exclusiva per regular les matèries d'educació a què fan referència els punts 1 i 2 de l'article 131 de l'Estatut, i es fa la primera regulació, d'acord amb el que estableix l'article 111 de l'Estatut, de les matèries en què hi ha competència compartida amb l'Estat segons l'apartat 3 de l'article 131 de l'Estatut. Així mateix, la LEC regula la funció pública docent en exercici de les competències exclusiva i compartida a què fa referència l'article 136, apartats a i b respectivament, de l'Estatut.
- **La LEC regula des de la perspectiva de la confiança en el sistema i els seus agents.** Així, la Llei obre possibilitats, indica camins, suggereix aproximacions diferents a la millora de l'educació en funció del context i garanteix els recursos públics adients. A més, és una llei ferma en l'establiment de valors i principis: l'autonomia (la iniciativa), l'avaluació (el retiment de comptes), la coresponsabilització entre administracions (la proximitat, la subsidiarietat), etc. En aquest sentit, la LEC aposta per la modernització i l'actualització del sistema educatiu.

Si es confronta la LEC amb els acords del PNE, podem constatar que:

- **La LEC estableix el Servei d'Educació de Catalunya** com a concreció del model educatiu d'interès públic esmentat en l'article 21.1 de l'Estatut per garantir a totes les persones el dret a una educació de qualitat i a accedir-hi en condicions d'igualtat. En la prestació del Servei d'Educació de Catalunya, els centres públics i els centres privats concertats tenen els mateixos drets i les mateixes obligacions. Això porta a les mateixes obligacions en l'escolarització, una escolarització equitativa dels alumnes amb més necessitats educatives, uns marges similars per a l'establiment

La LEC preveu l'assignació de recursos públics suficients perquè la continuïtat del jovent en els estudis postobligatoris no es vegi dificultada greument per raons econòmiques.

Foto: David Tortosa

del projecte educatiu (dins del caràcter propi, que per als centres públics es defineix en la mateixa Llei), l'homologació de les condicions de treball del personal docent de tots els centres públics i privats concertats (en els terminis establerts en la mateixa Llei) i la concreció de les vies per fer efectiva la gratuïtat de l'escolarització als centres.

- **La LEC estableix la carta de compromís educatiu** com a instrument impulsor de la implicació de cada família en l'educació escolar dels seus fills i filles.
- **La LEC fa ressaltar la importància de la coresponsabilització de l'Administració local** en l'administració de l'educació i estableix les vies (convenis i consorcis) per fer-la efectiva de manera voluntària més enllà de les competències en educació que l'article 84.2 de l'Estatut atribueix als ens locals.
- **La LEC estableix l'autonomia dels centres**, delimita molt clarament els marges d'autonomia dels centres públics i associa l'exercici de l'autonomia a una direcció escolar enfortida que lidera la comunitat escolar, i a l'avaluació i el retiment de comptes.
- **La LEC estableix una carrera professional específica dins la funció pública docent** a Catalunya, i remet a la via reglamentària per concretar-la en un Estatut de l'exercici de la professió docent en què es determini el codi deontològic associat, si escau.

Finalment, en relació amb els diversos elements de diagnosi esmentats en l'inici del punt 2:

- **La LEC aposta per la millora de l'èxit escolar i la continuïtat en els estudis postobligatoris** mitjançant l'aprofundiment en l'autonomia dels centres per decidir sobre el seu projecte educatiu, més implicació familiar en l'educació escolar dels fills i filles i l'assignació de recursos públics suficients perquè la continuïtat del jovent en els estudis postobligatoris no es vegi greument dificultada per raons econòmiques.
- **La LEC estableix, amb rang de llei, mecanismes comuns a tots els centres públics i privats sostinguts amb fons públics per assolir una escolarització equilibrada** de l'alumnat que té necessitats educatives específiques.

- **La LEC atén a l'acció dels centres educatius des de la perspectiva de la confiança en els seus actors**, mitjançant l'autonomia dels centres, l'enfortiment competencial de les seves direccions i els mecanismes d'avaluació que li són associats. D'aquest enfocament es dedueix l'exigència a la mateixa Administració que la regulació reglamentària (decrets, ordres) de desplegament de la Llei no redueixi els marges d'autonomia dels centres ni l'exercici efectiu de les competències de les seves direccions, entre les quals no són poques les que obren, en els centres públics, possibilitats certes d'incidència en la configuració dels equips docents.
- **La LEC consagra de manera expressa la condició d'administració educativa que tenen els ajuntaments** en l'exercici de les competències en matèria educativa que els atorga l'Estatut i les que els afegeix, de manera preceptiva o opcional, la Llei. En aquest sentit, amb la LEC es concreta i es dona rang legal a l'aplicació del principi de subsidiarietat en forma de coresponsabilitat entre les administracions de la Generalitat i els ens locals, especialment en aquells camps en què ja hi havia encetades col·laboracions interadministratives de caràcter voluntari.
- **La LEC estableix la suficiència del sosteniment amb recursos públics de l'escolarització en centres privats concertats**, i arbitra sistemes de contracte-programa per poder atendre, també mitjançant el mecanisme del concert, les especificitats dels centres que, per les condicions i les necessitats educatives de l'entorn en què escolaritzen, requereixen recursos addicionals als que s'estableixen amb caràcter general per al seu sosteniment.

Vistos alguns dels trets generals de la LEC, fem una lectura ordenada, encara que ràpida, del text.

5. Els continguts de la Llei

La Llei s'organitza en un preàmbul que, encara que no tingui valor normatiu, explicita les intencions del legislador, un títol preliminar i 12 títols més, que agrupen els 205 articles que constitueixen el cos central de la norma. Acaba amb un seguit de 28 disposicions addicionals (que completen el text de la Llei), 11 disposicions transitòries (per fixar transicions necessàries en el sistema educatiu fins que siguin vigents tots els preceptes de la norma), una disposició derogatòria i tres disposicions finals.

5.1. Aspectes generals del sistema educatiu

Els títols preliminar, primer, segon i tercer de la LEC regulen aspectes generals del sistema educatiu.

En el títol preliminar s'estableixen els principis rectors del sistema (article 2). Aquests principis han de regir la prestació del servei educatiu, l'activitat docent, l'organització dels centres i dels serveis educatius i, naturalment, l'acció de les administracions de la Generalitat i locals, i la d'altres organitzacions i institucions quan incideixin en el sistema educatiu. Esmento, amb ànim exclusivament il·lustratiu, alguns d'aquests principis: la inclusió escolar i la cohesió social, el pluralisme, el foment de l'emprenedoria, la coeducació i el foment de la igualtat real i efectiva entre homes i dones, l'exclusió de qualsevol mena de proselitisme i adoctrinament, etc.

La Llei desenvolupa el dret a l'educació, determina quins ensenyaments són universals i gratuïts, confirma el model de conjunció lingüística i estableix la carta de compromís educatiu

En el títol primer es precisa el dret a l'educació d'acord amb el desenvolupament del dret constitucional que fa la legislació orgànica estatal, i s'estableixen els ensenyaments que són declarats gratuïts. Entre aquests, a més dels ensenyaments obligatoris, s'inclouen el segon cicle de l'educació infantil, els programes de qualificació professional inicial i la formació professional de grau mitjà. En el mateix títol es precisen els drets de la ciutadania i les obligacions de les administracions públiques en matèria d'accés a l'educació i de beques i ajuts.

El títol segon estableix el règim lingüístic del sistema educatiu a Catalunya. La LEC formalitza el model de conjunció lingüística que ja era operatiu d'acord amb els preceptes de la Llei 1/1998 de política lingüís-

tica (i, abans, amb els de la Llei 7/1983, de normalització lingüística). El model garanteix l'aprenentatge de les llengües catalana i castellana a tot l'alumnat i el seu domini en acabar les etapes d'escolarització obligatòria, al qual s'afegeix el domini adequat de competències lingüístiques en, com a mínim, una llengua estrangera. En aquest model, la llengua que s'usa normalment en l'ensenyament i en les activitats del centre educatiu és el català, i els pares i mares de l'alumnat de llengua familiar castellana poden demanar que en el primer ensenyament els seus fills i filles siguin atesos en aquesta llengua, petició que, segons estableix la LEC (article 11.4) serà satisfeta mitjançant procediments d'atenció individualitzada.

El títol tercer de la LEC es refereix a la comunitat educativa i la comunitat escolar, que és aquella part de la comunitat educativa que, vinculada de manera permanent i directa a cada centre, és representada en el seu consell escolar als centres sostinguts amb fons públics. S'estableix (article 20) la carta de compromís educatiu per facilitar la coherència entre l'educació en l'àmbit familiar i l'educació escolar; s'enumeren els drets i els deures dels membres dels diversos sectors de la comunitat educativa, entre els quals hi ha el deure de l'alumnat a estudiar i assistir a classe, i el dret que té a rebre una educació integral i de qualitat, com a protagonista que és del procés educatiu. També en aquest títol hi ha preceptes sobre l'associacionisme d'alumnes i de famílies, sobre els principis generals de participació dels sectors de la comunitat escolar en la vida del centre i, molt específicament, sobre els aspectes que s'han regulat per llei en matèria de convivència escolar. El títol finalitza amb unes previsions, innovadores en la mesura que no són tradicionals en les lleis educatives espanyoles, sobre l'educació en el lleure.

Al títol tercer de la LEC s'enumeren els drets i els deures dels membres dels diversos sectors de la comunitat educativa, entre els quals hi ha el dret de rebre una educació integral i de qualitat.
Foto: David Tortosa

5.2. El Servei d'Educació de Catalunya

El títol quart de la LEC concreta el model educatiu d'interès públic que prescriu l'article 21 de l'Estatut per garantir el dret de totes les persones a una educació de qualitat en condicions d'igualtat.

Amb aquesta finalitat, la LEC defineix el Servei d'Educació de Catalunya, que la Generalitat ha de regular i sostenir, com a fórmula que concreta el model educatiu d'interès públic estatutari per als ensenyaments obligatoris i els altres declarats gratuïts. Aquest servei el conformen els centres públics i aquells centres privats que s'hi incorporen mitjançant la subscripció del concert educatiu, i la seva prestació

El Servei d'Educació de Catalunya, regulat i sostingut per la Generalitat, garanteix el dret de les persones a una educació de qualitat en condicions d'igualtat

s'ordena, d'acord amb els principis rectors generals del sistema educatiu recollits en l'article 2 de la LEC, i amb els altres principis específics que s'enumeren en l'article 43. Entre aquests principis hi ha el de la "coeducació per mitjà de l'educació mixta, que ha de ser objecte d'atenció preferent" (article. 43.1.d).

En el mateix títol s'estableixen les línies generals a què s'han d'ajustar els procediments per a la programació de l'oferta educativa del Servei d'Educació de Catalunya i la que pugui fer-se, en ensenyaments no inclosos dins dels que són obligatoris o es declaren gratuïts, per centres sostinguts totalment o parcialment amb fons públics, en concreció del model educatiu d'interès públic determinat per l'Estatut.

També s'hi determinen els criteris a què han d'ajustar-se els procediments establerts en la mateixa Llei per garantir que de la coresponsabilització de tots els centres d'una mateixa zona en l'escolarització de l'alumnat resulti que aquesta sigui equilibrada, particularment respecte de l'alumnat que té necessitats educatives específiques, així com també es determinen els criteris i procediments a què s'ha d'ajustar l'admissió de l'alumnat. En aquest respecte, destaca la consagració legal de les oficines municipals d'escolarització i el canvi terminològic de les comissions d'escolarització, que passen a ser denominades comissions de garanties d'admissió per coherència amb la Llei bàsica estatal.

5.3. Ensenyaments, centres i professorat

Els títols cinquè, sisè, setè, vuitè i novè de la LEC es refereixen als continguts nuclears del que tradicionalment s'ha entès com a sistema educatiu: els ensenyaments, els centres i el professorat. Tanmateix, aquest nucli ha estat enriquit, des de fa anys, amb l'element de la participació dels sectors afectats i, específicament en aquesta Llei, també per la delimitació de marges amplis en l'autonomia dels centres. Tot seguit se'n comenten els trets més destacats.

El títol cinquè de la LEC es refereix a l'ordenació dels ensenyaments. La Llei opta per no repetir allò que estableix la Llei orgànica 2/2006, d'educació (LOE) i es ceneix a les especificacions de la seva concreció a Catalunya. En aquest sentit, són especialment rellevants l'article 56, referit a l'educació infantil (en el primer cicle de la qual la competència de la Generalitat és exclusiva) i els articles del 64 al 68 relatius successivament als ensenyaments d'idiomes, artístics i esportius. S'ha de destacar també que la Llei crea l'Institut Superior de les Arts com a organisme autònom per regir i donar suport administratiu i acadèmic als ensenyaments artístics superiors, que són equivalents a ensenyaments universitaris i que s'han de desenvolupar d'acord amb el Marc Europeu d'Educació Superior. Però el punt més rellevant d'aquest títol és l'exercici competencial que comporta l'article 53.1, quan diu que "en el marc dels aspectes que garanteixen l'assoliment de les competències bàsiques [per part de l'alumnat], la validesa dels títols i la formació comuna regulats per les lleis [estatals] el Govern ha de determinar el currículum (...)". D'aquesta manera, amb la LEC el Parlament de Catalunya exerceix la potestat legislativa en la matèria compartida prevista en l'article 131.3.c de l'Estatut.

Els títols sisè, setè i novè de la LEC tenen a veure amb els centres educatius. A banda dels aspectes jurídics sobre creació de centres públics i autorització de centres privats, la LEC faculta el Govern per crear centres públics (que denomina instituts-escola) per a l'alumnat amb edats dels tres als divuit anys, i també per establir criteris perquè diversos centres d'una mateixa zona puguin ser considerats, als efectes que s'estableixin, centres únics. Aquesta possibilitat de flexibilitat, preexistent en les ZER (zones escolars rurals), s'amplia per permetre la satisfacció d'altres tipus de necessitats en la programació i l'ordenació de l'oferta educativa pública.

El títol setè de la LEC obre decididament la via de l'autonomia dels centres, que es refereix a l'àmbit pedagògic (inclosos els aspectes curriculars sobre els quals el Departament d'Educació ha de mantenir potestats de supervisió per garantir el compliment de les condicions per a la validesa dels estudis de l'alumnat), l'àmbit organitzatiu i l'àmbit de gestió dels recursos de què disposa el centre. L'element nuclear en l'exercici de l'autonomia és el projecte educatiu del centre (article 91) que cada centre del Servei d'Educació de Catalunya ha de tenir i que, en els centres públics, ha de respondre al caràcter propi definit en l'article 93 de la Llei. En connexió amb l'autonomia organitzativa, els articles del 77 al 84

La disposició final segona de la LEC fixa l'objectiu de despesa en educació en el 6% del PIB al final dels vuit anys de termini d'implementació de la Llei.
Foto: David Tortosa

(del títol sisè de la Llei) fixen els referents o criteris mínims per a l'organització pedagògica dels centres i l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives específiques, mentre que els articles del 86 al 89 del mateix títol sisè fixen els criteris legals en matèria de serveis educatius, d'instal·lacions i de serveis telemàtics de què pot o haurà de disposar cada centre que presta el Servei d'Educació de Catalunya.

La regulació dels centres educatius es completa en el títol novè de la LEC amb els òrgans de govern i participació en el control i la gestió dels centres sostinguts amb fons públics. Tanmateix, s'ha d'assenyalar que l'article 142 de la Llei estableix per a la direcció dels centres públics un perfil amb més competències que el que es deduiria de la simple transposició de la legislació estatal i que, en concordança amb l'autonomia organitzativa abans esmentada, col·loca sobre les direccions (director i equip directiu) més possibilitats de decisió, més responsabilitats i l'exigència corresponent de retiment de comptes.

En matèria de professorat, de la qual s'ocupa el títol vuitè de la LEC, la Llei defineix els diversos vessants de la professió docent, encomana a l'Administració que promogui mesures per a la valoració i la protecció de la funció docent i fa referències expresses a la formació inicial i permanent del professorat. També refereix la valoració, la protecció i la formació permanent a la resta de personal que té funcions educatives o d'altre tipus al centre. Fet això, gran part del títol vuitè de la LEC se centra en la regulació de la funció pública docent: dels cossos docents de la Generalitat, que estableix i regula; de les plantilles de llocs de treball docent i de la seva provisió, que caracteritza tot i deixar molt camp al desplegament reglamentari; de la carrera professional docent; del sistema retributiu i altres reconeixements professionals, i de la resta de condicions laborals.

L'autonomia dels centres s'estén als àmbits pedagògic, organitzatiu i de gestió dels recursos (docents, materials i econòmics)

Als IES, com en el cas del d'Altafulla, s'imparteixen classes des de primer d'ESO. La nova Llei faculta el Govern per crear centres públics (que denomina instituts-escola) per a alumnat amb edats dels tres als divuit anys, i també per establir criteris perquè diversos centres d'una mateixa zona puguin ser considerats, als efectes que s'estableixin, centres únics.

Foto: David Tortosa

5.4. Administració de l'educació i finançament del sistema educatiu

Els títols desè, onzè i dotzè tanquen la Llei amb la regulació de l'administració de l'educació. El títol desè ho fa directament, tot incardinant-hi els conceptes de descentralització i participació; en el títol onzè es regula l'avaluació del sistema, i el títol dotzè estableix els principis i regula els procediments que cal seguir en el finançament de l'educació.

Del títol desè de la LEC s'ha de subratllar la definició de les competències dels ajuntaments en matèria educativa, que recull i amplia les previsions estatutàries. Ho fa tenint en compte la diversitat municipal del país, tot establint el caràcter voluntari, per als ajuntaments, de l'assumpció de competències que vagin més enllà de les previstes per als ajuntaments a l'Estatut. En aquest títol també s'estableixen les regles (àrees territorials i zones educatives) per a l'organització de la gestió territorial de l'educació i per a la planificació de l'oferta i la coordinació dels recursos que les administracions hi destinen, respectivament. Així mateix es fa referència als diversos àmbits de col·laboració de l'administració educativa de la Generalitat amb altres administracions i sectors socials, i es regula també la participació de la comunitat educativa a través dels consells escolars (de Catalunya, territorials i municipals) i el Consell Català de la Formació Professional.

La Llei ajusta la gestió del sistema educatiu a criteris territorials, amb la definició de les àrees territorials i les zones educatives, i reconeix la coresponsabilització entre els ens locals i la Generalitat

El títol onzè crea l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació, que s'adscriu al Departament d'Educació, amb obligació d'informar periòdicament el Parlament i el Consell Escolar de Catalunya. S'estableixen els mecanismes de treball de l'Agència (i en allò que incideix directament en la vida dels centres educatius, s'estableixen els àmbits de col·laboració entre l'Agència i la Inspecció d'Educació) i defineix també el paper de l'Agència com a font d'estudis de prospectiva educativa i de propostes i informes curriculars per al Departament.

Finalment, en el títol dotzè, a continuació dels principis relatius al finançament de l'educació en general i de la xarxa de titularitat pública en particular, es regula el mecanisme del concert educatiu en el marc de les previsions de les lleis orgàniques (LODE i LOE) i s'estableixen procediments per ampliar el mòdul del concert a través de contractes programa en aquells centres concertats més avançats en l'assumpció de responsabilitats en l'escolarització equilibrada de l'alumnat amb necessitats educatives específiques. En aquest títol també es regula l'aportació de recursos dels pressupostos de la Generalitat al primer cicle d'educació infantil i als ensenyaments postobligatoris de batxillerat i formació professional d'acord amb el model d'interès públic que determina l'Estatut. En connexió amb aquest títol, la disposició final segona de la LEC fixa l'objectiu de despesa en educació en el 6% del PIB al final dels vuit anys de termini d'implementació de la llei.

6. Síntesi final

A tall de síntesi, es pot concloure que la LEC s'incardina en els acords del PNE i la diagnosi dels problemes del sector educatiu, per donar-los sortida en obrir possibilitats i apuntar línies de treball noves per als centres i l'administració de l'educació (vegeu, per exemple, els articles 72.2, 72.3 i 87 com a mostres de la flexibilitat i la modernitat que l'aplicació de la Llei pot aportar al sistema educatiu).

Així mateix, es pot afirmar que la LEC no és una llei "pedagògica" en el sentit de prescriure l'adhesió del sistema a una concepció determinada de l'aprenentatge, però sí que ho és quan trasllada a l'expertesa del professorat i dels equips directius dels centres marges suficients de decisió per a l'adopció de les organitzacions escolars, les metodologies de treball a l'aula i l'aplicació dels recursos disponibles que s'ajustin millor a la satisfacció de les necessitats educatives. I, no gensmenys, s'ha d'afirmar que la LEC no és una llei educativament neutra perquè estableix clarament els principis que han d'orientar la seva implementació i l'evolució del sistema.

En definitiva, amb la LEC Catalunya exerceix les seves competències d'autogovern en matèria educativa i posa en mans de la ciutadania una llei d'abast general que té la vocació de permetre concrecions successives adaptades a les necessitats canviants del sistema educatiu d'acord amb la voluntat del país expressada periòdicament segons les normes que regeixen el nostre sistema polític democràtic.

La comunitat educativa es posiciona davant la LEC

Carol Biosca

Periodista

1. La xarxa única de centres que fixa la Llei a partir del Servei d'Educació de Catalunya equipara els centres públics i concertats en drets i obligacions? Permetrà superar la tradicional dicotomia entre les dues xarxes?
2. La Llei és fidel a l'esperit del Pacte Nacional per l'Educació (PNE)? Per què?
3. Què opineu de l'aposta per potenciar l'autonomia de centre, les direccions i l'avaluació?
4. Què trobeu a faltar a la LEC?

Rosa Cañadell,
portaveu d'USTEC-STE

1 Tal com està concebut el Servei d'Educació de Catalunya no solament no equipara les dues xarxes educatives, sinó que aprofundeix la desigualtat entre els centres públics i els centres privats concertats. No tenen ni els mateixos drets ni les mateixes obligacions. Els centres públics matriculen tot tipus d'alumnat; el professorat ha estat seleccionat en unes oposicions públiques, i no rep cap més finançament que el del Departament d'Educació. Contràriament, els centres privats concertats reben un doble finançament (Administració i pares/mares), el professorat ha estat escollit per la patronal amb criteris no públics i fa una selecció més o menys encoberta de l'alumnat (a partir de les quotes que han de pagar pares/mares, a partir del seu "ideari", etc.).

2 USTEC-STE no va signar el PNE, i una de les causes principals va ser perquè no creiem que les mesures que allà es van pactar puguin conduir a un enfortiment dels centres públics i a una disminució dels centres privats concertats que no compleixen la seva funció social. En aquest sentit, nosaltres pensem que la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) no és més que la continuïtat i l'aprofundiment de les línies marcades en el PNE, o sigui, la consolidació de la doble xarxa sense compromisos clars per part dels centres privats concertats.

3 La nostra escola pública té una tradició d'organització i funcionament democràtic que ha fet possible la seva qualitat. No creiem que donar més poder a les direccions i promocionar una organització més jeràrquica ajudin a millorar, sinó tot el contrari. Estem a favor d'una autonomia real dels centres, per tal de poder adaptar-se al diferent tipus d'alumnat, amb més recursos per als centres que tinguin alumnat amb més dificultat. Però no és aquesta l'autonomia que planteja la LEC. Les avaluacions poden ser positives si van lligades a mesures per a la millora, però no si van lligades als sous del professorat.

4 Estem en contra dels objectius reals d'aquesta Llei. Creiem que és una llei per avançar cap a la privatització de l'educació, tant pel que fa a l'augment dels centres concertats (la LEC obre la porta que es concerta l'etapa del 0-3, el batxillerat i la formació professional) com per la possibilitat d'externalitzar cada cop més serveis, i per l'organització dels centres públics, que es vol fer similar a l'empresa privada. És una llei que mercantilitza l'educació i afavoreix la gestió privada dels diners públics.

**Montse Ros, secretària general
de la Federació d'Ensenyament de CCOO**

1 La LEC no equipara els centres públics i concertats perquè no resol l'obligació de gratuïtat per als ensenyaments obligatoris en els centres concertats i no dóna capacitat al sistema per evitar la segregació de l'alumnat per classe social. Tampoc no dóna garanties per a l'homologació de condicions dels professionals. La normativa d'adscripció d'alumnat a centres permet desplegaments molt diferents en funció de la voluntat del govern de torn.

2 No. El nucli del Pacte Nacional era un acord per a la construcció del servei públic d'educació, en què les escoles concertades assumien més responsabilitat social i els poders públics garantien la qualitat, la igualtat, la gratuïtat i la distribució equilibrada de l'alumnat. En el redactat definitiu, la LEC dilueix les responsabilitats públiques i dóna espai al mercat educatiu.

3 CCOO defensa l'autonomia de centres per potenciar el servei de proximitat a la ciutadania i la capacitat de col·laboració en xarxa, en cada territori, de les diferents entitats educatives i de la resta de serveis públics. CCOO defensa l'avaluació com la garantia de transparència i rendiment de comptes de tota despesa pública. L'avaluació ha d'escanejar el mateix sistema i la forma de gestionar-lo i, per tant, ha de ser responsabilitat del Parlament de Catalunya, que és qui marca els objectius educatius del país. En canvi, l'aposta de la LEC té la voluntat d'aprimar l'Administració i de potenciar la competència entre centres en el marc d'un mercat educatiu que tendeixi a l'autogestió: el centre educatiu queda més sol. La direcció dels centres públics haurà d'assumir més funcions de gestió, que fins ara feia l'Administració de la Generalitat, però no tindrà menys dependència a l'hora d'impulsar projectes. El model LEC consisteix que el Govern regula, finança i després avalua alumnat, professionals i centres.

4 A la LEC li falta educació. És una llei que modifica el sistema d'administració i gestió dels centres educatius, però no incorpora cap novetat sobre què, com i a qui s'ensenyava. Hauria pogut seguir les indicacions internacionals i els programes electorals dels mateixos partits: mesures per a l'èxit escolar, potenciació de l'educació postobligatòria, millora dels aprenentatges en anglès i TIC, regulació de l'educació al llarg de la vida, reforma de la formació del professorat...

**Roser Font,
secretària general de FETE-UGT**

1 La Llei fa propostes per superar les diferències entre les dues xarxes i per aportar cohesió social a la xarxa educativa. Malgrat les propostes, creiem que hauria d'haver estat molt més agosarada a l'hora d'establir les regles del joc sobretot pel que fa a dues qüestions: la garantia de la gratuïtat real en els ensenyaments obligatoris i el control més estricte per impedir la selecció de l'alumnat.

La Llei fa una proposta d'equiparació del professorat dels centres concertats amb els de la xarxa de titularitat pública. Aquest és un avenç important sobre el paper que caldrà fer efectiu en els terminis establerts, que al nostre entendre són massa llargs.

2 En el Pacte Nacional per l'Educació (PNE) es proposava la creació d'un servei públic d'educació integrat pels centres sostinguts amb fons públics amb un finançament que garantís la igualtat d'oportunitats, la coresponsabilitat social de tots els centres, la no-segregació amb mesures de control de l'escolarització (quotes màximes d'alumnat immigrant per centre en funció del territori i oficines municipals d'escolarització) i el control de la gestió dels centres concertats. Per fer-ho, es dotava d'un instrument: el contracte programa. En aquest punt la Llei no és fidel al PNE perquè canvia el sentit del contracte programa i no aprofundeix en la coresponsabilitat de tots els centres.

3 Considero que s'ha d'avançar en l'autonomia dels centres i que s'ha de potenciar el paper de lideratge pedagògic i organitzatiu dels equips directius. Ara bé, no es pot perdre el sentit del treball col·legiat i en equip de tot el personal educatiu que treballa en un centre. L'autonomia no ha de servir per crear diferències entre centres a l'hora de respondre al dret a l'educació de tots els ciutadans i l'Administració ha de donar els recursos necessaris per fer-ho efectiu.

L'avaluació és una part integrant del procés educatiu. La responsabilitat dels centres i la tasca docent també s'ha d'avaluar per garantir la qualitat, per establir criteris de millora, per adequar-se als objectius plantejats.

4 Des de la meua organització sindical constatem que la formació professional no queda recollida amb suficient ambició en la LEC. La planificació estratègica de l'oferta formativa, la millora de les pràctiques en els centres de treball o les beques compensatòries són recollides de manera excessivament genèrica. Altres aspectes que no potencia prou la Llei és la creació d'una xarxa pública de llars d'infants que garanteixi la gratuïtat dels 0 als 3 anys.

En canvi, entra a regular aspectes de caràcter laboral referents al professorat sense haver estat negociats prèviament amb el col·lectiu i els seus representants.

**Enric Puig, secretari general
de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya**

1 La xarxa de centres del Servei d'Educació de Catalunya és una, ja que tots els centres comparteixen les condicions d'accés, però és plural en la seva composició, ja que la constitueixen centres públics i centres privats concertats. Es proclamen els mateixos drets i deures, però ara caldrà que realment els recursos siguin anàlegs per tal de superar la dicotomia i esdevenir una oferta realment gratuïta.

2 És fidel al Pacte perquè respon als mateixos objectius de coresponsabilitat davant el repte educatiu. Coresponsabilitat entre escola pública i privada concertada, coresponsabilitat entre família i escola...

3 És, probablement, l'únic camí per millorar l'escola. Les grans reformes del sistema educatiu fracassen. Cal potenciar les millores que es puguin implantar sobre el terreny, a cada centre, d'acord amb la seva realitat i possibilitats i amb el lideratge d'una direcció forta i professionalitzada. L'avaluació és l'exigència normal de control de l'eficàcia d'uns serveis que es financen amb fons públics, però que s'han de poder desplegar amb la màxima autonomia. Autonomia i avaluació han d'anar juntes.

4 La LEC és una llei que resta força condicionada al desplegament reglamentari que se'n faci. És una llei prou extensa i amb prou ambició. Només trobem a faltar la concreció i unes garanties més altes de com dur a terme alguns dels compromisos que conté.

Ricard Aymerich, president de la Federació de Moviments de Renovació Pedagògica de Catalunya

1 Superar la dicotomia entre xarxes és molt difícil perquè no depèn només del desplegament de les lleis, sinó de les decisions que prenguin les famílies en cada territori, poble o ciutat, de les concrecions que facin els poders públics a l'hora de determinar les condicions d'escolarització per a tots els centres. La Llei hagués pogut ser molt més clara d'entrada respecte d'això; i, en tot cas, en aquest capítol ho és molt més el Pacte Nacional per l'Educació.

2 En moltes coses, sí. En d'altres, com la construcció del servei públic, l'abast de les zones educatives, les competències municipals, etc., el Pacte era més valent i anava molt més lluny del que ho fa la Llei. Pacte i Llei són coses diferents, però alguns n'esperàvem (per l'esforç de consens que va significar assolir el primer) més fidelitat.

3 Són apostes necessàries per al nostre sistema educatiu, que ja fa temps que veiem com a factors claus de millora. Sempre que entenguem que la direcció és un element de l'autonomia del centre que té –en el projecte educatiu– la seva raó de ser, i que l'avaluació s'estengui –sense excepcions– a totes les instàncies i serveis de la mateixa Administració.

4 Una sintonia més gran amb el que ha de ser el col·lectiu que l'ha d'aplicar i una aposta més clara en la línia dels compromisos que vam adquirir com a país en el Pacte Nacional per l'Educació.

Walter Garcia-Fontes, president de la Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes de Catalunya

1 La Llei deixa aquest tema molt més obert que el que s'havia acordat en el Pacte Nacional per l'Educació. Estableix com a criteris prioritaris del Servei d'Educació de Catalunya la gratuïtat, l'accés en condicions d'igualtat, la coeducació i l'escolarització equilibrada de la diversitat de l'alumnat, però no impedeix que centres privats sostinguts amb fons públics no compleixin alguns d'aquests principis i formin part tot i així del Servei d'Educació de Catalunya. Per tant, no sembla que es pugui trencar la doble xarxa pública/privada de centres sostinguts amb fons públics.

2 No totalment, especialment per dues raons. No compleix el que es va acordar en el capítol "Servei públic d'educació" del Pacte Nacional per l'Educació i no assegura la gratuïtat de tots els centres sostinguts amb fons públics.

3 Creiem que són els aspectes més atractius de la Llei, en què l'eina principal és el projecte educatiu d'un centre, que s'ha de poder tirar endavant amb autonomia i amb un equip directiu amb capacitat real de gestió dels recursos, però amb objectius avaluable tant en l'àmbit de centre com en l'àmbit individual.

4 A la LEC li manquen unes normes més agosarades quant a la participació de les famílies en els centres educatius. Altres lleis autonòmiques han presentat una normativa molt més extensa respecte de la relació família-escola.

Llei de regulació administrativa d'espectacles públics i activitats recreatives

Mercè Claramunt i Bielsa

Directora general del Joc i d'Espectacles del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

1. Introducció
2. Característiques i novetats de la Llei
3. Desplegament reglamentari de la Llei d'espectacles públics i activitats recreatives

1. Introducció

L'1 de juliol el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa d'espectacles públics i activitats recreatives, que va sortir publicada en el DOGC número 5419. Aquest ha estat el punt que culmina dos anys de treball de la Direcció General del Joc i d'Espectacles i el Parlament de Catalunya.

La necessitat d'aquest canvi en la legislació es va fer palesa davant la constatació que la pràctica de l'oci s'ha transformat al llarg dels darrers anys. En el decurs de gairebé dues dècades hi ha hagut una diversificació de les activitats d'oci, han aparegut noves pràctiques, ha crescut la necessitat de combatre l'excés de soroll, s'hi ha afegit el risc que determinades pràctiques d'oci comporten per a la mobilitat i per a la salut de les persones i s'ha evidenciat que cada vegada són més freqüents els conflictes entre els qui es volen divertir i els qui reclamen tranquil·litat per descansar.

Calia, per tant, superar els buits que l'antiga Llei, de fa 19 anys, presentava, sobretot en la pràctica d'activitats culturals i artístiques, especialment musicals. A més, l'Estatut de 2006, que atorga a la Generalitat les competències en moltes matèries que afecten aquesta qüestió, ens ha permès ser més

L'antiga llei, de fa 19 anys, havia deixat buits en el sector de l'oci, que s'ha diversificat i que cada vegada presenta més conflictes entre el dret a divertir-se i el dret a descansar.
Foto: Greg Goodwin

agosarats amb aquesta Llei i avançar a través d'una extensa revisió i ampliació de la legislació, sempre amb l'objectiu de compatibilitzar el dret a divertir-se amb el descans dels veïns.

La nova Llei s'inspira en els principis de convivència, entre els qui es volen divertir, els que volen descansar i els que s'hi dediquen professionalment; de seguretat, tant de les persones com dels establiments i de les activitats recreatives, i de qualitat i sostenibilitat de les activitats i dels locals. També té en compte l'entorn i defuig d'una perspectiva exclusivament policial, tot i que vetlla amb rigor per les condicions adequades de seguretat i comoditat dels establiments.

Així, la nova Llei ens ofereix la possibilitat d'afrontar la realitat social actual amb més eines, de ser més eficaços i de treballar conjuntament amb el territori, especialment amb els ajuntaments, per vetllar pel dret dels usuaris i dels treballadors del sector, la protecció dels menors i dels veïns. En definitiva, la nova Llei és un instrument que garantirà la convivència, la seguretat i la qualitat dels espectacles i les activitats recreatives.

2. Característiques i novetats de la Llei

El projecte consta de 65 articles, tres disposicions addicionals, quatre disposicions transitòries, una disposició derogatòria i tres disposicions finals.

En resum, podem dir que amb la nova normativa es determinen, entre altres aspectes que es podrien destacar, els drets i les obligacions dels titulars, organitzadors, intèrprets i la resta de persones que intervenen en matèria d'espectacles i activitats recreatives; els sistemes de control d'accés i aforaments, i els serveis de vigilància. També s'estableix el marc legal d'intervenció administrativa, el sotmetiment a llicència municipal i, en alguns supòsits, a l'autorització específica de la Generalitat. La Llei també regula el règim d'inspeccions i sancions i es tipifiquen noves infraccions, com la discriminació per raó d'orientació sexual. En la mateixa línia, es remarca l'efectivitat pràctica del procediment sancionador, mitjançant mesures cautelars prèvies, en el supòsit d'infraccions considerades especialment greus.

La normativa remet a un posterior desenvolupament reglamentari en aquells aspectes que requeriran un desenvolupament específic i/o tècnic; les instal·lacions dels locals, les condicions dels espectacles

La Llei tipifica noves infraccions com la discriminació per raó d'orientació sexual

i les activitats recreatives, els horaris, la venda d'abonaments i entrades, la publicitat i els sistemes de control d'accés i d'aforaments.

De la mateixa manera, també remet a una reglamentació ulterior, per determinar els requisits i les condicions que hauran de complir els establiments i espectacles com ara prohibicions, limitacions o restriccions en la seva ubicació, requisits constructius, exigència de serveis de seguretat, d'emergències, sanitaris o la mobilitat sostenible i segura.

Com a novetats principals de la Llei, podem destacar els aspectes següents:

- S'aprofundeix en una llista extensa de drets i obligacions de les diverses persones que intervenen en matèria d'espectacles i activitats recreatives**

En aquest sentit, el títol I de la Llei recull els drets i les obligacions dels espectadors i dels usuaris i els amplia, posteriorment, a diversos col·lectius de persones que també estan relacionades amb els espectacles públics i les activitats recreatives; dels titulars i organitzadors de les activitats; dels artistes; dels intèrprets, i de la resta de personal al servei de l'activitat. En aquest punt, cal destacar que una de les principals innovacions és el reconeixement del dret de les persones interessades a ser escoltades i que se les informi en els procediments d'atorgament d'autoritzacions i llicències, amb l'objectiu de vetllar pels drets dels veïns davant l'obertura de determinats tipus d'establiments d'oci que poden entrar en contradicció amb el seu dret al descans.
- Es potencia la participació ciutadana**

A més, la nova Llei preveu la participació ciutadana en aquells casos en què els usuaris, els veïns, etc. poden resultar afectats. A partir d'ara podran conèixer i ser consultats en els procediments de tramitació de llicències i autoritzacions. També incorpora els drets de les persones que resideixen en les proximitats del lloc on es duu a terme l'activitat o espectacle a rebre la informació de què disposi l'Administració en relació amb les sol·licituds de llicències. I, alhora, a disposar d'actuacions i mecanismes de mediació, facilitats per les administracions, entre usuaris, titulars dels establiments i les persones afectades per resoldre situacions de conflicte que es puguin produir.
- Protecció dels menors i no-discriminació**

La nova normativa té cura, especialment, de la protecció dels menors d'edat i l'eradicació de qualsevol discriminació que pugui minvar el dret d'accés de qualsevol persona. A més, per primera vegada s'inclou el principi de no-discriminació per raó d'orientació sexual.
- Descentralització de competències**

Una altra novetat que caracteritza la nova Llei és la descentralització de competències a favor dels ajuntaments. S'ha treballat per aconseguir una regulació coordinada amb la normativa local, amb la participació activa dels municipis, tot vetllant pel respecte a les competències dels ens locals. Un exemple d'aquesta voluntat descentralitzadora ha estat la redacció final d'alguns articles, com el 39, "Establiments de règim especial", en què la competència per autoritzar aquests establiments és dels ajuntaments en municipis de més de 50.000 habitants i en la resta de municipis es pot delegar sempre que se sol·liciti.
- Nous organismes de coordinació**

Per aconseguir aquesta coordinació i cooperació entre les administracions, la Llei ha creat la Comissió d'Espectacles Públics i Activitats Recreatives. Aquesta Comissió s'erigeix com a òrgan de col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments en l'àmbit de la Llei; d'aquesta manera es vol assegurar el compliment efectiu dels principis d'eficàcia i eficiència en l'exercici de competències.
- Activitats musicals en directe en establiments i espais públics**

Pel que fa a les activitats musicals en directe en establiments i espais públics, la nova Llei i el seu posterior desplegament reglamentari permetrà que els establiments que actualment tenen llicència per a activitats musicals puguin oferir activitats musicals en directe, sense necessitat d'una nova llicència, sempre que es compleixin les condicions tècniques i de seguretat que la normativa preveu en aquest sentit.

El secretari general d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Joan Boada, amb la directora general del Joc i d'Espectacles, Mercè Claramunt.
Foto: DIRIP

- **Reconeixement del patrimoni cultural immaterial de la cultura catalana**
Per primera vegada, una llei catalana recullen les activitats relacionades amb els grups de foc com a expressió de la cultura tradicional catalana. Els correfocs, les cercaviles i altres espectacles i activitats recreatives amb foc i pirotècnia de caràcter popular i d'àmplia representació i tradició en les activitats de la cultura tradicional catalana, que han esdevingut una de les principals formes de manifestació dels costums del nostre poble i que avui formen part del nostre patrimoni social i cultural.
- **Regulació de noves activitats d'oci: els after-hours**
També es recull per primera vegada els establiments oberts al públic de règim especial after-hours. Es defineixen els locals de règim especial, les condicions i els requisits que s'establiran en les disposicions reglamentàries posteriors.
- **Una única llicència que engloba diverses activitats**
La nova llei també possibilita que una única llicència doni cobertura a diversos espectacles o activitats dins d'un mateix establiment. Això implica que dins d'un mateix establiment es puguin desenvolupar diferents activitats sempre que aquestes no siguin incompatibles entre si i el local compleixi els requisits màxims previstos quant a seguretat, control de soroll, etc., a la vegada que s'unifiquen i simplifiquen els tràmits per facilitar a l'administrat la tramitació de les llicències ambiental i d'espectacles.
- **Ampliació del Consell Assessor**
Es modifiquen les competències del Consell Assessor. En concret, s'amplia la participació de representants de la societat civil i de tots els sectors socials afectats. Se li atribueixen funcions consultives i de participació.
- **Sistemes de control d'aforament**
Quant als sistemes de control d'aforament, la llei preveu que, per millorar la seguretat de les persones, determinats locals hauran de disposar de sistemes de control d'accés i de verificació i control d'aforaments.
- **El circ i el circ de vela**
Regulació específica per determinats espectacles i activitats recreatives com ara el circ i el circ de vela. S'incorpora una regulació específica per a aquest tipus d'activitats, en què s'inclou l'autorització municipal i es remet al reglament les condicions d'aquestes estructures desmuntables.

- **Règim sancionador**

Règim sancionador: s'inclou la possibilitat que els agents de la policia de la Generalitat puguin adoptar mesures provisionals immediates, en aquells casos de perill greu per a les persones i aplicar el comís de material utilitzat en activitats il·legals, com per exemple les festes raves. S'amplien els òrgans competents per adoptar les mesures provisionals a la Direcció General del Joc i d'Espectacles.

- **Tècnica legislativa moderna**

Tècnica legislativa moderna: desenvolupament normatiu posterior. Com en tota llei, es preveu un desenvolupament i una remissió als reglaments de la Generalitat i a les ordenances municipals, en la determinació dels requisits i condicions que hauran de complir els establiments oberts al públic, les activitats recreatives i els espectacles com ara: prohibicions, limitacions o restriccions en la seva ubicació, requisits constructius (seguretat, accessibilitat, aïllament acústic), exigència de serveis de seguretat, emergències i sanitaris, mobilitat sostenible i segura.

Com en tota llei, els establiments oberts al públic s'han de remetre als reglaments de la Generalitat i a les ordenances municipals en diferents aspectes.

Foto: Greg Goodwin

Procés de tramitació parlamentària de la Llei

En el procés de tramitació parlamentària hi va haver 15 compareixences de diversos sectors representatius d'aquest àmbit d'actuació: la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, sindicats com Comissions Obreres i UGT, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona o el Consell Nacional de Joventut i representants de diverses associacions de sales de festa, locals d'oci nocturn, discoteques, activitats recreatives, musicals o de firaires.

Es van presentar 241 esmenes, 40 dels grups que donen suport al Govern i 201 dels grups de l'oposició: 116 de Convergència i Unió, 45 del Partit Popular i 40 del Grup Mixt. D'aquestes esmenes, de Convergència i Unió se n'han acceptat o transaccionat 28; del PP, nou, i del Grup Mixt, vuit.

Es va sol·licitar el dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei, en especial pel que fa a l'afectació del principi de seguretat jurídica de la Llei.

El Consell Consultiu va examinar 50 apartats, i va avalar la constitucionalitat de la remissió reglamentària de la Llei, així com la constitucionalitat de la resta del projecte i, en concret, dels preceptes que la Llei

dedica a l'Administració municipal, que considera totalment respectuosos amb la configuració que el règim local fa dels preceptes estatutaris i garanteix el ple respecte a l'autonomia local.

Va considerar només dos articles possiblement inconstitucionals, el punt 3 de l'article 39, tot i que existeix un vot particular, formulat per dos consellers, que el consideren constitucional, i la lletra g de l'apartat 2 de l'article 55. En ambdós casos la Llei s'ha adequat a la interpretació del dictamen del Consell Consultiu.

El dictamen va apuntar la conveniència que el projecte s'adeqüés a la Directiva 2006/123 del Parlament Europeu.

3. Desplegament reglamentari de la Llei d'espectacles públics i activitats recreatives

Finalment, un cop ja s'ha aprovat la Llei, la Direcció General del Joc i d'Espectacles està treballant en el seu desplegament reglamentari. Per fer-ho, tindrà en compte també les aportacions del procés participatiu per al desplegament reglamentari de la Llei d'espectacles públics i activitats recreatives que es va dur a terme durant el 2008 al territori.

L'objectiu del procés participatiu ha estat establir canals perquè la ciutadania, l'empresariat i les persones representants de les institucions i entitats implicades en matèria d'espectacles públics i activitats recreatives puguin debatre i fer aportacions per al desplegament reglamentari de la Llei d'espectacles públics i activitats recreatives.

Així, les persones destinatàries han estat:

- Representants del sector empresarial i de les organitzacions de persones treballadores: associacions i federacions empresarials, sindicats, associacions professionals, cambres de comerç, etc; representants polítics i personal tècnic de les administracions locals catalanes, i representants de la societat civil: entitats veïnals, diverses AMPA, organitzacions de defensa dels consumidors, entitats juvenils i la ciutadania en general.

Es van fer cinc tallers (Tortosa: 12 febrer 2008, Tarragona: 19 febrer 2008, Lleida: 26 febrer 2008, Barcelona: 28 febrer 2008, Girona: 13 març 2008). En total, hi van assistir 253 participants. Aquestes persones van participar en representació de 63 organitzacions: 29 administracions públiques i 34 entitats.

Aquest procés va culminar amb una sessió final de retorn de totes les aportacions del procés participatiu per al desenvolupament reglamentari de la Llei el 16 de juliol passat en el si del Consell Assessor d'Espectacles Públics i Activitats Recreatives.

La Llei 9/2009, de política industrial: una nova política industrial per a una nova realitat industrial

Josep Huguet

Conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

1. Introducció
2. El procés d'elaboració ha tingut una participació activa de les parts implicades
3. La política industrial de Catalunya s'alinea amb Europa i s'amplia a la nova indústria
4. La Llei de política industrial contribueix al desplegament de l'Estatut d'autonomia en aquest àmbit
5. Estratègia i instruments potents d'execució, dos pilars fonamentals de la Llei
6. Conclusions

1. Introducció

Catalunya és una societat emprenedora de base industrial, amb un pes del sector industrial sobre el conjunt de l'economia dels més elevats d'Europa. En aquest context, cal tenir en compte que l'empresa industrial té, des de fa segles, un paper clau en la vertebració de l'economia catalana i en la generació d'efectes multiplicadors en el conjunt de la cadena de valor, cosa que ha impulsat el desenvolupament de la resta d'activitats productives, la creació de llocs de treball, l'augment de la renda i, en definitiva, el benestar de la ciutadania de Catalunya.

Des del punt de vista estructural, la indústria catalana es pot descriure com fonamentalment transformadora, diversificada, lleugera, flexible i constituïda principalment per petites i mitjanes empreses i, com passa en la resta d'economies desenvolupades, es troba plenament afectada pels intensos processos de globalització, el canvi tecnològic i la transformació sectorial des d'activitats industrials tradicionals cap a nous sectors emergents i de serveis relacionats amb la producció, més intensius en coneixement i de més valor afegit. Davant d'aquests canvis estructurals, i en la mesura que la indústria és el sector capdavanter en la innovació tecnològica, la internacionalització, la racionalització de

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet.
Foto: DIUE

processos, l'impuls de la qualitat, el respecte al medi ambient i la seguretat en el treball, cal considerar que l'activitat industrial assumeix un rol central i estratègic per a Catalunya a l'hora d'avançar decididament en el canvi de model productiu i en el procés de transició cap a una economia del coneixement.

El creixement econòmic es basa principalment en l'activitat empresarial i, per tant, són les empreses les que han de liderar la transformació productiva de l'economia catalana mitjançant el desenvolupament dels seus productes, processos i serveis, i la millora constant de la capacitat per competir, obrir nous mercats, innovar i aprofitar, d'una manera responsable, les noves oportunitats resultants dels avenços tecnològics i de la globalització. Per la seva banda, els poders públics tenen la funció de

definir un entorn que faciliti l'activitat empresarial i d'actuar, sia en cas de necessitat justificada, sia per estimular i acompanyar els canvis estructurals que incideixen en els diferents sectors i territoris, tot posant a disposició del teixit productiu català els instruments de suport empresarial i els mecanismes adequats per dur a terme aquests objectius.

En aquest context, la funció principal de la política industrial és proporcionar el marc adequat per a la creació d'empreses i per al desenvolupament i la innovació empresarials, amb la finalitat que Catalunya esdevingui un referent europeu i mundial –i especialment en l'àmbit de la Mediterrània– pel que fa a la inversió productiva i la creació d'ocupació de qualitat. Davant d'aquest repte, la Llei de política industrial tracta d'oferir –en el marc de les competències atorgades per l'Estatut d'autonomia de 2006 i d'acord amb les directrius de la Unió Europea, el Pacte Nacional per a la Recerca i la Innovació i els objectius recollits per l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, del 16 de febrer de 2005– una resposta clara al teixit empresarial mitjançant la millora dels mecanismes i els instruments de planificació i suport i de l'entorn i les condicions de competitivitat en què les indústries catalanes i totes les empreses que s'hi relacionen desenvolupen la seva activitat.

Al mateix temps, una política industrial adaptada als nous paradigmes del segle XXI demana que el sector públic treballi juntament amb el sector privat per afavorir els canvis estructurals en activitats tradicionals, tot cooperant i apostant per la inversió en capital humà i tecnològic. Aquests objectius s'han d'assolir amb una estratègia clara, mesures integrades de simplificació de les relacions Administració-empresa, accions d'acompanyament estratègic, de coordinació administrativa i, sobretot, de diàleg continuat amb les parts interessades.

2. El procés d'elaboració ha tingut una participació activa de les parts implicades

Les bases del seu contingut i la seva concepció es remunten a finals de 2006 amb l'aprovació del Pla de govern i es consoliden la tardor de 2007 amb la Resolució 70/VIII del Parlament de Catalunya. En aquell moment, la indústria catalana travessava el millor moment dels darrers sis anys, tant pel que fa a les expectatives empresarials com als indicadors de producció i ocupació. En definitiva, la indústria catalana tornava a guanyar pes en l'economia després de molts anys i, per tant, era en aquell moment de fort creixement industrial quan calia treballar amb més empena, estratègia de país i visió de futur perquè el Govern de la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències, avui pugui donar la resposta que el nostre teixit empresarial fa anys que demana.

A partir d'aquí, el febrer de 2008, el Govern aprova la memòria i, després de passar tots els tràmits de consulta, d'informació i d'audiència pertinents, s'aprova en el Consell de Govern del 26 d'octubre i a principis de setembre s'inicien els tràmits parlamentaris fins que la Llei s'aprova el 17 de juny de 2009.

Per tant, en un moment com l'actual, en el qual la indústria catalana, espanyola, europea i mundial pateix les conseqüències de la primera crisi de la globalització, podríem dir que el Govern de Catalunya està en disposició d'actuar a fons i executar mesures per impulsar la competitivitat de l'economia catalana, fomentant la innovació, la recerca i la internacionalització.

Les 61 institucions que representen àmpliament els interessos econòmics i socials del nostre país i que han estat consultades en el tràmit d'audiència del Projecte de Llei així ho han reconegut. Concretament, estic parlant de les 27 institucions del Consell General i les 13 del Comitè Executiu del COPCA, dels membres del Consell de Govern del CIDEM i el Consell General de Cambres de Comerç de Catalunya. També s'ha donat audiència a deu col·legis professionals i a les dues organitzacions empresarials i les dues sindicals més representatives en l'àmbit de Catalunya. Així mateix, es va donar audiència a la Confederació de Cooperatives de Catalunya i la Federació de Societats Laborals de

**Catalunya ha
d'esdevenir un referent
europeu i mundial,
especialment en l'àmbit
de la Mediterrània,
pel que fa a la inversió
productiva i la creació
d'ocupació de qualitat**

Catalunya en representació de l'economia cooperativa i a les entitats del tercer sector i a l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya en representació del món local. En síntesi, cal remarcar que els agents econòmics i socials d'aquest país comparteixen l'opció i l'aposta de futur que fa el Govern amb aquest Projecte de Llei. El dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social (aprovat per unanimitat en el Ple del 7 de juliol de 2008), en la primera de les observacions generals, cita textualment:

«El CTEESC considera adient establir un marc normatiu per a l'actuació pública en relació amb l'activitat industrial i dels serveis relacionats amb l'empresa a Catalunya que permeti facilitar l'adaptació de la indústria als canvis estructurals, fomentar un entorn favorable per a la iniciativa i el desenvolupament empresarial, en particular de les petites i mitjanes empreses.»

3. La política industrial de Catalunya s'alinea amb Europa i s'amplia a la nova indústria

La Llei 9/2009 s'adequa al marc normatiu comunitari i respon als objectius més avançats en matèria de política industrial formulats des de diferents institucions de la Unió Europea. Aquesta Llei també incorpora la filosofia de la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, del 12 de desembre, relativa als serveis en el mercat interior. En aquest sentit, cal destacar que aquesta Llei es mostra també molt sensible a les noves orientacions que marquen la política industrial en el marc d'algunes institucions comunitàries. En efecte, les interaccions entre la indústria i els serveis tenen un reflex molt oportú en aquesta Llei, que es fa ressò de les propostes que al moment oportú va formular el Comitè Econòmic i Social Europeu. En qualsevol cas, tal com la mateixa Unió Europea ha posat en relleu per mitjà de diferents comunicacions, l'enfortiment de la indústria depèn necessàriament de dur a terme un enfocament més integrat de la política industrial, tasca que emprèn aquest text normatiu.

Per tal d'enfortir la indústria i tal com recomana la UE, cal dur a terme un enfocament més integrat de la política industrial, cosa que emprèn aquest text normatiu

Per tant, un aspecte rellevant d'aquest marc normatiu és l'àmbit d'aplicació. Així, aquesta Llei inclou, a més de la indústria tradicionalment considerada, també els serveis no financers destinats a la producció. Tal com han exposat determinades institucions comunitàries, actualment és urgent el reconeixement dels serveis prestats a les empreses com a part integrant de tota política industrial, atès que aquests serveis són una font d'innovació i creació d'empreses d'alt valor afegit i de llocs de treball de qualitat en una economia del coneixement.

Els serveis prestats a les empreses es defineixen tradicionalment com un subgrup del sector terciari de mercat. El criteri per a aquesta definició és el de la demanda a la qual van dirigits els serveis i, per tant, no són serveis destinats a les persones per a consum final, sinó que fonamentalment són per a les mateixes empreses, amb independència de cada sector d'activitat. Per això, és important situar en l'àmbit d'aplicació de la Llei de política industrial no només les activitats industrials, sinó també els serveis destinats a la producció, la qual cosa permet alinear la política industrial catalana amb les directrius europees i desenvolupar, al mateix temps, mesures de millora de la competitivitat d'un col·lectiu empresarial que ocupa més de mig milió de persones a Catalunya.

4. La Llei de política industrial contribueix al desplegament de l'Estatut d'autonomia en aquest àmbit

La Llei de política industrial contribueix al desplegament de l'Estatut d'autonomia en aquesta matèria. L'Estatut de 2006 planteja el tractament de la matèria d'indústria i de l'activitat empresarial a partir d'una sèrie de pressupòsits diferents dels de l'Estatut de 1979.

L'articulat de la Llei parla de la protecció de manera especial a l'economia productiva, a l'activitat dels autònoms i a la de les petites i mitjanes empreses. També especifica la participació de les organitzacions sindicals i empresarials.
Foto: DIUE

Cal destacar preceptes del nou Estatut de caràcter rellevant per a la redacció d'aquesta Llei. Entre els principis rectors de l'àmbit socioeconòmic se'n recullen alguns de gran rellevància en aquesta matèria. L'article 45.5 estableix que la Generalitat ha d'afavorir el desenvolupament de l'activitat empresarial i l'esperit emprenedor tenint en compte la responsabilitat social de l'empresa, la lliure iniciativa i les condicions de competència, i ha de protegir especialment l'economia productiva, l'activitat dels emprenedors autònoms i la de les empreses petites i mitjanes. Així mateix, els apartats 6 i 7 de l'article 45 requereixen la participació de les organitzacions sindicals i empresarials, i també la consulta de les organitzacions professionals i les corporacions de dret públic representatives d'interessos econòmics i professionals i les entitats associatives del tercer sector en la definició de les polítiques públiques que els afectin.

A més, també cal tenir en compte el que estableix l'article 53 de l'Estatut. Aquest article determina que els poders públics «han de facilitar el coneixement de la societat de la informació i han d'impulsar l'accés a la comunicació i a les tecnologies de la informació, en condicions d'igualtat, en tots els àmbits de la vida social, inclòs el laboral». Així mateix, estableix que els poders públics han de garantir la prestació de serveis per mitjà d'aquestes tecnologies. Finalment, amb relació a la innovació, l'apartat 2 del mateix article estableix: «La Generalitat ha de promoure la formació, la recerca i la innovació tecnològiques perquè les oportunitats de progrés que ofereix la societat del coneixement i de la informació contribueixin a la millora del benestar i la cohesió socials».

En conseqüència, la Llei de política industrial crea el Consell de Política Industrial i, per tant, contribueix a complir els manaments que l'Estatut dirigeix als poders públics de Catalunya per mitjà dels principis rectors dels articles 45 i 53. En efecte, el Consell de Política Industrial de Catalunya es crea com a instrument per garantir la participació dels agents econòmics i socials directament implicats en els àmbits sectorials, que garanteix la seva participació en el procés de definició de polítiques, estratègies i actuacions, així com la coordinació dels interessos públics i privats que hi conflueixen, amb l'objectiu de disposar de polítiques sectorials adients.

5. Estratègia i instruments potents d'execució, dos pilars fonamentals de la Llei

La Llei defineix, ordena i crea els instruments, les mesures i els programes de política industrial.

En l'àmbit de l'estratègia, el capítol I del títol III regula els diferents instruments per mitjà dels quals l'Administració de la Generalitat, i concretament el departament competent en matèria d'indústria, ha de dur a terme la política industrial i, per tant, l'estratègia industrial. Així, s'estableix que el departament competent en matèria d'indústria elabori un pla amb les directrius de política industrial, en el qual s'han d'incloure, al seu torn, diferents plans sectorials. Per tant, a partir de la Llei s'elaborarà el Pla de política industrial de Catalunya, que ha de constituir el pilar fonamental d'una estratègia de país per assolir l'objectiu de tornar a situar la indústria catalana com un dels principals motors del creixement econòmic i com a vector de canvi del model productiu de Catalunya.

L'Agència de Suport a l'Empresa Catalana (ACC1Ó), fruit de la fusió de CIDEM i COPCA, és l'instrument clau per a la competitivitat de l'empresa

Amb aquesta base es prioritzaran aquelles actuacions en matèria de política industrial i sectors productius que puguin tenir un efecte preventiu per facilitar la continuïtat de les empreses i la millora de la productivitat en els sectors econòmics, les activitats productives, els segments de mercat i les empreses significatives que estiguin especialment exposats a la competència internacional. Això vol dir donar suport a les empreses que posin en marxa accions de canvi estratègic o de reorientació productiva per millorar la seva posició competitiva en el mercat.

En el marc d'aquest procés de definició estratègica i posada en pràctica de la política industrial és on s'introdueix l'important paper de l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, que és l'entitat que treballa per a la competitivitat empresarial encarregada de dur a terme l'elaboració de plans estratègics i l'execució de programes d'actuació en l'àmbit de la seva competència per assolir diversos objectius, entre els quals cal destacar, a títol d'exemple, els següents: l'impuls i el desenvolupament

tecnològic; el foment i l'impuls de la internacionalització de l'empresa catalana, amb la finalitat de promocionar el comerç exterior; el foment de la cooperació interempresarial; la potenciació del capital humà, el talent i la creativitat amb el millorament de la qualificació tècnica i empresarial dels recursos humans, i, entre d'altres, la introducció de mesures que afavoreixin la cohesió social.

En aquest sentit l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana (ACC1Ó), que té per objectiu la millora de la competitivitat de les empreses, es pot qualificar com l'instrument nuclear en el desenvolupament de la política industrial de Catalunya en un futur. A aquest efecte, es crea l'Agència esmentada, com a entitat de dret públic sotmesa a dret privat, que s'adscriu al departament competent en matèria d'indústria i als òrgans de govern en la qual participen no només representants de l'Administració de

Foto de grup, encapçalada pel conseller Huguet, a les escales del Parlament, un cop aprovada la Llei de política industrial.
Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

la Generalitat, sinó també representants dels agents econòmics i socials, de les corporacions de dret públic i les institucions, associacions i altres actors socials que tinguin relació directa amb les polítiques públiques en matèria de suport a l'empresa catalana. Es determinen, així mateix, quines són les finalitats i les funcions de l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, que se situen principalment en els camps ja indicats de la innovació, la internacionalització i la millora dels factors que incideixen directament en la productivitat i la rendibilitat de l'empresa catalana mitjançant la incorporació de noves tecnologies, la definició d'estratègies, millores organitzatives i instruments de la societat del coneixement, i també l'afavoriment de l'optimització de la gestió dels recursos humans i financers de les empreses.

L'Agència de Suport a l'Empresa Catalana (ACC1Ó) té una estructura orgànica que pretén diferenciar clarament la relació entre «òrgan principal» i «òrgan secundari». Els òrgans principals són els de govern (el Consell Rector, el Consell d'Administració i la Presidència) i l'òrgan agent o de gestió és el conseller delegat o consellera delegada, que assumeix les funcions de la Direcció General de l'Agència. Així mateix, es preveuen òrgans de suport, i la possibilitat que existeixin òrgans d'assessorament i de participació, d'acord amb el que estableixin els estatuts respectius de l'Agència.

Aquesta Llei crea el marc perquè els estatuts d'ACC1Ó prevegin la constitució d'una àrea especialitzada que tingui com a objectiu executar les polítiques del Govern en l'àmbit del foment i la captació d'inversions a Catalunya en noves activitats empresarials estratègiques que aportin tecnologia i capacitat continuada d'innovació, entre d'altres. En definitiva, es tracta que ACC1Ó dugui a terme les funcions que fins ara complia el COPCA i el CIDEM i, mitjançant Invest in Catalonia, també assumeixi totes les tasques que feia l'Agència Catalana d'Inversions.

6. Conclusions

El nou marc legal permet disposar d'una normativa amb rang de llei que, per primera vegada des de 1979, defineix el marc jurídic en el qual es desenvolupa la política industrial a Catalunya, així com els seus principals objectius i instruments a l'abast del Govern de la Generalitat. Les especificitats del teixit empresarial català demanen una política industrial definida des de Catalunya que permeti donar una resposta eficaç a una identitat productiva pròpia (territorial i sectorial) i alhora coherent i consistent amb les noves orientacions de política industrial de la Unió Europea. En aquest sentit, la Llei de política industrial es pot considerar una proposta coherent, oportuna i ambiciosa per donar una resposta integrada i adequada, amb visió de llarg termini, a les necessitats reals de la nostra economia productiva.

Un pas a favor de la llibertat religiosa

Montserrat Coll

Directora general d'Afers Religiosos

El 15 de juliol d'aquest 2009, el Parlament de Catalunya aprovava, amb un ampli consens polític, la Llei dels centres de culte, pionera a Europa i al món. Tal com va declarar el vicepresident del Govern, Josep-Lluís Carod-Rovira, Catalunya donava novament una lliçó de modernitat democràtica.

El coratge d'afrontar específicament el tema dels centres de culte és molt oportú socialment i té un gran valor simbòlic. En primer lloc, les institucions polítiques catalanes reconeixen la singularitat i la importància del fet religiós, una actitud palesa ja en la decisió dels governs concrets successius de la Generalitat de crear i de mantenir una Direcció General d'Afers Religiosos, l'única a l'Estat a aquest nivell. I, en segon lloc, en un context plural com el nostre, aquestes institucions demostren el respecte a la diversitat religiosa, tot oferint un tracte igualitari i no discriminatori a totes les confessions i tradicions religioses presents a Catalunya.

La Llei fa un pas endavant a favor del dret fonamental d'exercir la llibertat religiosa. Seria un bon senyal que d'aquí a uns quants anys s'hagués de reformar perquè hagués quedat insuficient.

Els motius que van portar l'executiu català a aprovar un projecte de llei sobre els centres de culte, a partir de l'experiència del Govern des de 2004, van ser els següents. En primer lloc, el conjunt de peticions d'informació, d'ajuda o de mediació de molts ajuntaments davant les demandes d'obertura de nous centres religiosos, i algun xoc entre consistoris disposats a donar els permisos corresponents i l'oposició d'una part del veïnat. En segon lloc, la disparitat de criteris entre els municipis i el desconcert entre les confessions religioses, disparitat lògica tenint en compte el buit legal existent. A alguns centres de culte, se'ls aplicava la llicència relativa als espectacles i activitats recreatives; a d'altres, la llicència mediambiental; a d'altres, totes dues, i a d'altres, cap. I cal dir que, malgrat la falta de normativa adequada, el seny i el sentit comú tant d'alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores com de les comunitats religioses han afavorit un clima lloable de convivència. En tercer lloc, el Projecte de llei també va ser motivat per la situació precària i poc digna d'alguns centres de culte, sense condicions per a les seves finalitats.

Miquel Àngel Estradé, relator de la Llei de culte.
Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

Membres de diferents confessions religioses seguint el debat.
Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

Els objectius principals de la Llei són: facilitar l'exercici del dret fonamental de llibertat religiosa; establir unes mesures mínimes de seguretat i de salubritat dels centres perquè no causin molèsties a terceres persones; donar suport jurídic als ajuntaments, i unificar els requisits tècnics exigibles a un centre de culte.

Per al primer objectiu, els plans d'ordenació urbanística municipal hauran de preveure sòls destinats a equipaments comunitaris on s'admetin els usos religiosos. La intenció que hi ha darrere la Llei és, doncs, que els ajuntaments determinin públicament zones fàcilment accessibles –i no, per exemple, en polígons industrials–, en les quals sigui totalment legal establir centres de culte. Això no comporta l'obligació de cedir terrenys públics ni de subvencionar locals –encara que la Llei no ho prohibeix pas– ni significa tampoc que només les zones fixades puguin admetre nous centres.

La previsió s'haurà de fer d'acord amb la realitat de cada municipi, i per això és important que les confessions religioses participin en la formulació del pla urbanístic municipal, com preveu la Llei, i manifestin així les seves necessitats locals als ajuntaments, els quals hauran de tenir en compte la informació rebuda.

Per aconseguir el segon objectiu, la Llei preveu un reglament sobre les condicions materials que hauran de complir els centres de culte de concurrència pública, mesures adequades i proporcionades a l'activitat que s'hi realitza. La nova llicència d'obertura i ús de centres de culte, reglada i no pas discrecional, o la mera comunicació en alguns casos, substituirà les llicències d'activitats que s'aplicaven anteriorment.

Per obtenir la llicència urbanística i la llicència d'obertura i ús d'un centre de culte, caldrà que les esglésies, confessions o comunitats religioses corresponents acreditin que estan inscrites en el Registre Estatal d'Entitats Religioses. Es tracta de garantir la personalitat jurídica dels sol·licitants, i de fer aflorar la realitat religiosa de Catalunya. Com més visibles, més localitzables i més transparents siguin les entitats religioses, més clarament podran ser un referent en el seu context social.

Alhora, la Llei intenta no causar problemes excessius als centres que ja estan en funcionament. La Llei no s'aplicarà als centres inscrits en l'Inventari del Patrimoni Cultural Català, que admet tots els edificis d'un mínim valor històric, arquitectònic o artístic. Els altres centres existents hauran de reunir unes condicions bàsiques de seguretat i disposaran del termini de cinc anys per adaptar-s'hi, per a la qual cosa el Govern podrà atorgar ajuts.

L'obligació d'adaptar els locals existents ha suscitat alguna preocupació. Malgrat això, al segle XXI, és pertinent que qualsevol espai tancat de concurrència pública compleixi unes mínimes condicions de seguretat: els drets de llibertat religiosa tenen els seus límits en els drets comuns de totes les persones.

La Llei ha estat elaborada tenint en compte tots els sectors implicats. Durant el tràmit d'audiència per a l'elaboració de l'Avantprojecte de Llei, el Govern va consultar totes les confessions religioses amb presència significativa a Catalunya, així com la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i Comarques i la Lliga per la Laïcitat. Totes les propostes i els suggeriments a l'articulat van ser presos en consideració. Cal destacar la receptivitat i la capacitat de diàleg dels membres de la ponència parlamentària davant les compareixences al Parlament. Ho demostren les seves esmenes al Projecte de Llei aprovat pel Govern, que, lluny de desvirtuar-lo, en van deixar més clars els continguts essencials i les finalitats.

El vicepresident del Govern amb els ponents de la Llei de culte i membres de diferents confessions religioses.
Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

Després del diàleg amb els sectors afectats, els ponents dels grups que donen suport al Govern van presentar, entre les esmenes, la supressió de l'últim tros de l'article 4: "i/o destinar terrenys específicament a aquest ús". L'article 4 deia: "Els plans d'ordenació urbanística municipal han de preveure sòls amb la qualificació de sistema d'equipament comunitari on s'admetin els usos de caràcter religiós de nova implantació i/o destinar terrenys específicament a aquest ús." Malgrat que, com es pot veure, "i/o destinar terrenys (...)" només era una alternativa possible i no una obligació, els ponents, en comprovar que podia ser interpretat com una imposició, van voler facilitar el consens final (d'altra banda, la Llei tampoc no prohibeix pas la reserva específica de sòl en cas que un municipi –com fan alguns– la consideri possible i oportuna per a una bona convivència).

Durant el tram de les esmenes transaccionals, va ser interessant el diàleg sobre la laïcitat des de la qual, segons afirma el preàmbul, la Llei vol regular l'obertura i ús dels centres de culte. És un encert el consens en la definició de laïcitat com a "respecte a totes les opcions religioses i de pensament i als seus valors". Com ha escrit posteriorment el ponent relator, Miquel Àngel Estradé, "el nostre Parlament ha adoptat la laïcitat com a marc regulador de la necessària convivència no només entre les diferents religions, sinó també entre les diferents opcions existents envers el mateix fet religiós". Un marc que empara de la mateixa manera totes les confessions i tradicions religioses, l'agnosticisme i l'ateisme, tal com correspon a unes institucions polítiques democràtiques, que han de vetllar per la llibertat i pels drets de tota la ciutadania.

La Llei d'aeroports i heliports

Joaquim Nadal i Farreras

Conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Amb l'aprovació del Parlament de Catalunya el dia 15 de juliol de 2009 de la nova Llei d'aeroports i heliports de Catalunya el Govern de la Generalitat fa un pas més en la definició de l'armadura institucional i legislativa de les infraestructures del transport.

Així, aquesta Llei s'inscriu en una política més àmplia que aspira a cobrir per als diferents àmbits de les infraestructures un marc legislatiu adequat, actualitzat i vinculat al desenvolupament estatutari, un instrument de planificació corresponent a cada sector i una estructura empresarial per donar resposta als requeriments establerts en el marc legislatiu i de planificació. La seqüència llei, pla i empresa es repeteix en el cas del ferrocarrils, dels ports i dels aeroports. El desplegament legislatiu individualitzat té, en l'àmbit de la planificació, un paraigua general en el Pla d'infraestructures del transport, que és el text refós del Pla d'infraestructures del transport terrestre de Catalunya, del Pla de ports i del Pla d'aeroports, aeròdroms i heliports de Catalunya, avui tots tres vigents.

És en aquest marc que hem de situar ara aquesta nova Llei, que deroga les dues lleis vigents anteriors d'aeroports i d'heliports respectivament, i incorpora els principis de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006 pel que fa les competències en matèria d'infraestructures aeroportuàries. És cert que, com en el cas dels ports, també amb els aeroports es manté el principi competencial que reserva a l'Estat les infraestructures d'interès general. Però de la mateixa manera, aquesta Llei estén les competències de la Generalitat a tots els aeroports de Catalunya, siguin d'interès general o no, en tot allò que ara o en el futur pugui pertocar.

De forma general podem afirmar que la Llei desplega les competències del Govern i les concreta, simplifica els mecanismes d'autorització de nous aeroports o heliports, crea l'instrument general per a la gestió de les competències atribuïdes, determina els mecanismes concrets per fixar la gestió de cada infraestructura, estableix l'existència d'un registre de les infraestructures i aborda els principis bàsics dels drets i dels deures dels usuaris i usuàries.

Pel que fa a les competències, la Llei determina que és propi del Govern de Catalunya abordar la planificació estratègica de les instal·lacions aeroportuàries. Per la seva banda, el Govern propicia el

La construcció del nou aeroport de Lleida-Alguaire s'emmarca dins el Pla que preveu incrementar el parc d'aeroports de Catalunya, juntament amb l'aeroport de la Seu d'Urgell, un a les Terres de l'Ebre i el futur aeroport corporatiu que el Govern ha decidit impulsar a l'aeròdrom d'Igualada-Òdena.

Foto: Adrià Goula

Aquesta nova Llei deroga les dues lleis vigents anteriors, d'aeroports i heliports respectivament.
Foto: Gregory Goodwin

La llei determina que és propi del Govern de Catalunya abordar la planificació estratègica de les instal·lacions aeroportuàries

de desenvolupament i la construcció de les noves instal·lacions, regula el règim d'autoritzacions i certificats, desenvolupa el règim jurídic i la normativa reguladora, aprova la forma concreta de gestió de cada infraestructura, defineix i supervisa el règim tarifari i la seva aplicació, tramita i aprova els plans directors urbanístics aeroportuaris i ordena i garanteix la prestació dels serveis corresponents.

La Llei estableix també el marc en el qual es poden desenvolupar infraestructures originades directament en la iniciativa privada.

De forma concreta podem dir que les grans novetats de la Llei són, d'una banda, les eines de planificació i, de l'altra, les de gestió.

En el terreny de la planificació ja queda dit que el Pla d'aeroports, aeròdroms i heliports de Catalunya planifica, programa i jerarquitzava una xarxa que s'ha d'adequar a les necessitats bàsiques que en matèria de navegació aèria ha de tenir Catalunya, sempre en termes comparatius a la demografia i característiques d'altres països i regions europees que, en aquest camp, ens orienten en relació amb la densitat i les característiques de les instal·lacions necessàries i també als mecanismes de gestió corresponents. Sense que es pugui establir una simetria absoluta, i menys ara en temps de crisi i de revisió d'algunes expectatives, és important recordar, com feia no fa gaire el senyor Fernando de Caralt, president de BAIE (Barcelona Aeronàutica i de l'Espai), que a Espanya hi ha 45 aeroports, mentre que a França n'hi ha 430 i a Alemanya, 580. O que per situar-nos en un context més comparable al context català, mentre que aquí hi ha només sis aeroports, a Suïssa, país més petit i menys poblat que Catalunya, n'hi ha 33. El Pla, doncs, planteja en termes realistes un horitzó raonable per al futur de la navegació aèria a Catalunya i preveu, com ja és conegut, incrementar el parc d'aeroports de Catalunya amb el nou de Lleida-Alguaire, el de la Seu d'Urgell, un a les Terres de l'Ebre i el futur aeroport corporatiu que el Govern ha decidit impulsar a l'aeròdrom d'Igualada-Òdena.

D'altra banda, la Llei simplifica els tràmits per a l'autorització administrativa de la construcció d'un nou aeroport i crea la figura del Pla director urbanístic aeroportuari com a síntesi i refosa de les dues figures vigents fins ara, el Pla especial i el Pla director.

En el terreny de la gestió es crea l'ens públic Aeroports de Catalunya, que substituirà l'empresa Aeroports Públics de Catalunya, que ha assumit unes responsabilitats de transició, justament a l'espera del Pla i de la Llei d'aeroports. Aquest nou ens tindrà com a funcions principals les de dirigir, gestionar i administrar els aeroports que se li encarreguin; contractar les obres de construcció i conservació, estudiar i avaluar les necessitats estratègiques de futur; coordinar tots els aeroports de la seva competència; fomentar el transport aeri, captar rutes i comercialitzar ofertes amb la finalitat de fer més competitiu el conjunt del sistema aeroportuari català; promoure les activitats formatives vinculades al sector, i definir i percebre taxes i cànon relacionats amb els actes i els serveis aeroportuaris.

Les noves tecnologies han permès facilitar l'ús del servei als usuaris i usuàries. La Llei en defineix els seus drets i deures, cosa que determina la voluntat d'assolir nivells d'excel·lència en la prestació del servei.
Foto: Gregory Goodwin

És des d'Aeroports de Catalunya que es facilita la creació de societats gestores de cada aeroport amb participació del món local i empresarial, amb el manteniment de la majoria per part d'Aeroports de Catalunya. Però la societat gestora de cada aeroport pot optar per un model de gestió directa de la mateixa societat o pot triar el camí de la concessió d'aquesta gestió a una empresa especialitzada i del sector institucional o privat.

Finalment, la definició dels drets i dels deures dels usuaris i usuàries determina la clara voluntat del Govern d'assolir uns nivells d'excel·lència en la prestació del servei, en el seu control i en la preservació dels drets individuals dels usuaris i usuàries fins a assolir un principi de proximitat en l'atenció que respongui als paràmetres que el Govern de la Generalitat es proposa d'aplicar a tots els serveis públics.

En conclusió, doncs, podem afirmar que el pas que es dona amb aquesta nova Llei és molt determinant i aspira a desplegar totes les potencialitats d'un sector que a Catalunya ha viscut molts anys comprimit i encotillat per les dificultats competencials, per la feblesa del sector empresarial i per la manca de lideratge en la voluntat de concretar una xarxa moderna i eficient d'infraestructures que ens situï al primer nivell de la navegació aèria.

L'atenció que la ciutadania atorga d'una manera directa a aquesta mena d'iniciatives legislatives, com és sabut i així es desprèn de totes les enquestes, és menor que la d'altres iniciatives legislatives més directament relacionades amb l'atenció a les persones. Però convé recordar que el caràcter minoritari dels vols fins fa unes dècades ha deixat pas a uns fenòmens de difusió i popularització dels viatges en avió que, conjuntament amb les evidents possibilitats del transport de mercaderies, obren en aquest sector unes perspectives de futur més que evidents.

I, en darrer terme i per reforçar el teixit industrial i empresarial del país, és indiscutible que la potenciació de l'aeronàutica pot tenir una relació directa en el creixement del pes específic de la indústria i dels serveis de manteniment en aquest sector com un camí més en la voluntat inequívoca de donar pes i força a les activitats productives generadores sempre de riquesa i ocupació de qualitat.

Tampoc no s'escapa a ningú la relació estreta que pot establir-se entre l'esforç en matèria de navegació aèria i l'evolució del turisme com un sector econòmic capdavanter a Catalunya. El millor coneixement i la difusió de la nostra oferta turística també ha de tenir un efecte clarament beneficiós d'una nova regulació del sector aeronàutic que vol potenciar les capacitats de Catalunya en aquesta matèria.

Aquesta Llei aspira a desplegar totes les potencialitats d'un sector que a Catalunya ha viscut molts anys comprimit i encotillat

Llei de fosses, rescatant les víctimes de l'anonimat

Lali Sandiumenge

Periodista

Joan Solé tenia 37 anys quan va ser mobilitzat a principis de 1939 per defensar la República. Era de la quinta del 21, havia estat tres anys a l'Àfrica i ja havia perdut un germà a l'Ebre. Les tropes franquistes havien entrat a Barcelona, i aquest pagès i carreter de Gavà va ser destinat a l'aeroport de la capital. L'última vegada que la seva dona el va veure va ser quan va anar a casa a buscar unes botes. Va dir-li que no sabia on anava, però que ja tornaria. Era d'hora al matí. La seva filla, Antònia, va sentir com marxava, però no es va aixecar per acomiadar-lo.

"La meua mare se'n va penedir tota la vida. Tenia 12 anys, ara en té 83", recorda Montserrat Martínez, la néta de Joan Solé. Més tard, van saber que havia mort durant els darrers combats de la batalla de Vic i que el propietari de la finca de Gurb que havia trobat el cadàver l'havia enterrat en una fossa comuna juntament amb altres soldats, tres dels quals veïns de Gavà. Quan la família va demanar al bisbat de la capital d'Osona de traslladar-los al cementiri, la resposta va ser taxativa: "Els rojos no poden ser enterrats a cementiris." Amb el temps, les famílies dels quatre soldats morts van posar una creu i una placa a la tomba. "Durant setanta anys, les famílies hi hem anat cada any a posar-hi flors. Primer la meua àvia, la meua mare i el meu tiet. Després jo i la meua germana, fins i tot els besnéts", explica Montserrat, que va prometre a la seva àvia que algun dia li portaria el marit a Gavà.

70 anys després, Joan Solé va ser inhumat finalment aquesta primavera al cementiri de la seva localitat natal, al costat de la seva dona. L'obertura de la fossa de Gurb, a la comarca d'Osona, on estava enterrat, va ser la primera actuació que la Generalitat va dur a terme en el marc de l'anomenada Llei de fosses,

aleshores en tràmit parlamentari. El text del Projecte de Llei va ser aprovat el 2008 per una comissió d'experts, integrada, entre d'altres, per l'exfiscal anticorrupció Carlos Jiménez Villarejo; el magistrat per als crims de guerra a Bòsnia José Ricardo de Prada; el president de l'Associació per la Recuperació de la Memòria Històrica de Catalunya (ARMHC), Manel Perona, i el catedràtic d'Història Antoni Segura, entre altres professionals de prestigi. Validada el juny passat al Parlament amb els vots a favor dels partits del Govern d'Entesa i de Convergència i Unió, la Llei ha convertit la Generalitat en la primera Administració de l'Estat espanyol que assumeix plenament la localització i identificació dels desapareguts durant la Guerra Civil i la dictadura franquista.

"La Llei era necessària i és important, i pot ser un referent a l'Estat espanyol", afirma Maria Jesús Bono, directora general de la Memòria Democràtica. "A diferència de la Llei estatal, estableix la responsabilitat clara dels poders públics i, en concret de la Generalitat, d'assumir les actuacions per dignificar, localitzar i, si és possible, exhumar i indentificar les restes."

La prioritat de la Llei és localitzar les persones desaparegudes i fer efectiu el dret dels seus familiars a tenir informació sobre el seu destí, així com senyalitzar i dignificar el llocs d'enterrament i recuperar-los com a espais de memòria. La normativa engloba totes les persones que van desaparèixer en campanya, en captivitat o de manera forçada i de les quals s'ignora el parador, sense fer distinció de bàndols. Es reprèn, així, la tradició que va inaugurar el 1937 el Tribunal de Cassació de Catalunya, que va iniciar les exhumacions de les fosses alimentades pels incontrolats de la rereguarda republicana, tasca que, posteriorment, a partir de 1939, va continuar el règim franquista.

"La Llei no fa distinció entre víctimes. Si hi ha alguna sol·licitud perquè es dignifiqui una fossa de la repressió republicana, ho farem, no hi ha cap problema", assegura Bono, que recorda que el Govern ja va dignificar l'any passat les fosses comunes de Cervera, on estaven enterrats, entre altres persones, 32 religiosos carmelites i claretians assassinats el 1936 pels incontrolats republicans. Per contra, mai no es van senyalitzar ni dignificar les de la repressió franquista. Sorprèn, per això, el vot en contra del Partit Popular de Catalunya, que va censurar el text perquè el va considerar un exercici de "memòria selectiva" que busca de nou la divisió.

179 fosses comunes

La Llei, tot i que pionera, arriba molt tard, després de quatre dècades de franquisme i més de tres de feblesa democràtica. La iniciativa en la recerca de les persones desaparegudes i l'exhumació de les restes a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol la van prendre durant anys de batalla i silenci els familiars de les víctimes i les associacions dedicades a la recuperació de la memòria històrica que algunes han promogut. L'Estatut de Catalunya estableix en l'article 54 que la Generalitat vetlli pel manteniment de la memòria històrica i pel reconeixement de les persones que han patit persecució, però no va ser fins al 2003 que una moció aprovada per unanimitat al Parlament va instar el Govern a elaborar un cens de persones desaparegudes i un mapa de fosses comunes.

El mapa de fosses comunes que va fer públic el 2008 la Direcció General de Memòria Democràtica, creada el desembre de 2006, inclou un total de 179 fosses. La majoria es concentren a Lleida i Tarragona, i, en especial, a les zones dels fronts de la Guerra Civil situades al voltant dels rius Noguera Pallaresa, Segre i Ebre. Prop de la meitat, 88,

El juny de 2008 es va realitzar l'obertura pilot de la fossa de Gurb. Hi havia les restes esquelètiques de tretze homes, que van morir com a conseqüència de lesions per arma de foc.
Foto: DIRIP

han estat certificades a través de documentació municipal, registres de cementiris, testimonis orals i llistes de difunts dels hospitals militars. La resta es consideren probables, ja que coincideixen els testimonis orals amb les dades historiogràfiques.

“Localitzar fosses és difícil i el mapa no està tancat. En queden moltes, però els mitjans per localitzar-les han millorat espectacularment”, assegura la historiadora Queralt Solé, que va ser fins fa poc responsable de la Unitat de Fosses i Desapareguts de la Direcció General de Memòria Democràtica. Se suposa que hi ha centenars de fosses i tombes individuals a les zones on es va establir el front de guerra el 1938 seguint de Nord a Sud els rius Noguera Pallaresa, Segre i Ebre, i particularment a la Terra Alta.

El mapa de fosses de Catalunya es basa en bona part en la investigació que va dur a terme Solé per encàrrec del Govern, i que va acabar convertint en la seva tesi doctoral, *Els morts clandestins: les fosses comunes de la Guerra Civil a Catalunya (1936-1939)*, publicada com a llibre. “La meua aportació no és tant quines són les fosses i on estan situades, sinó diferenciar els tipus de fosses”, afirma. Solé ha establert una tipologia de set fosses, que segueixen un ordre cronològic, però la Generalitat, per simplificar, les ha unificat en cinc categories: les que contenen les restes de soldats morts al front o en retirada; les d’hospitals militars, que es van ubicar gairebé sempre dins dels cementiris locals; les de civils represaliats per l’exèrcit franquista –la major part de les quals es troben al Pallars Sobirà i la Catalunya central–; les que són fruit de la repressió dels incontrolats republicans, i les dels camps de treball republicans gestionats pel Servicio de Información Militar.

A aquestes, cal afegir-hi les fosses existents en les quatre capitals de província, en les quals estan enterrades víctimes de la repressió franquista i republicana, de malalties o de bombardeigs, com la del cementiri de Tarragona o el fossar de la Pedrera de Barcelona, i els morts que van quedar sense enterrar en superfície, les restes òssies dels quals s’han començat a recollir i dipositar en el memorial de les Camposines, a les Terres de l’Ebre, i al cementiri de Camarassa, al Segre. Solé segueix també la pista dels cossos i les fosses que el règim franquista va traslladar a partir de 1958 al Valle de los Caídos.

La Llei ha tingut en compte la situació especial de Catalunya, on la violència va ser diferent a d’altres zones d’Espanya en què no hi va haver guerra, sinó pura i simplement repressió, segons subratlla Jordi Conde, cap de l’assessoria jurídica del Departament d’Interior, Relacions Institucionals i Participació i membre de la comissió assessora per a l’elaboració de la Llei. La Comissió Interministerial creada pel Govern central el 2004 per estudiar la situació de les víctimes de la Guerra Civil i el franquisme va xifrar

El conseller Saura, diputats i membres d’entitats de memòria històrica, després de l’aprovació de la Llei pel Ple del Parlament, el 17 de juny de 2009
Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

La directora general de la Memòria Democràtica, Maria Jesús Bono, al seu despatx durant la realització de l'entrevista per a aquest reportatge.

Foto: Greg Goodwin

en més de 30.000 les persones que van ser executades, la majoria extrajudicialment, i inhumades en fosses comunes. A Catalunya, però, la gran majoria de fosses i desapareguts, com en el cas de Gurb, són soldats anònims morts en combat o en retirada.

“A Catalunya el problema no va ser de desaparicions forçades, sinó de milers de soldats que van morir i dels quals no es va notificar la mort a les famílies i s'ignoren on són”, apunta Conde. “És una conseqüència de la guerra i de caos administratiu. Els soldats no tenien placa identificativa, i els exèrcits no es van preocupar d'identificar-los. Si duien documentació, es ficava dins d'una ampolla.” Una deixadesa i un oblit que ara la Generalitat intenta reparar moralment. “El juny, coincidint amb el 65è aniversari del desembarcament de Normandia, vam poder veure els caps d'estat i de govern de diferents països honorant els morts en els cementiris corresponents. Això aquí no ho podem fer; aquesta tasca de dignificar els morts és el que pretén aquesta Llei”, subratlla Bono.

Des de 2003, quan es va crear el cens de persones desaparegudes i es va començar a elaborar el mapa de fosses, s'han rebut més 3.000 peticions de familiars de desapareguts (3.113 en el moment de l'aprovació de la Llei), la majoria de Catalunya, però també de la resta d'Espanya i de l'estranger. Des que es va unificar el cens, el 2007, amb el de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica de Catalunya (ARMHC), el nombre s'ha pràcticament triplicat. De totes aquestes, s'ha pogut reconstruir en 651 casos els últims dies de les víctimes, i en 152, determinar on van ser enterrades. La recerca, de mitjana, dura almenys un any i el percentatge d'èxit és de prop del 22%.

Exhumar i identificar

L'objectiu de la Llei és localitzar i dignificar, cosa que inclou senyalitzar la fossa, posar-hi una placa commemorativa amb els noms dels morts, posar-hi un monòlit o fer-hi un acte d'homenatge. En casos concrets, el Govern podria decidir, i en aquest cas sufragar, l'exhumació i identificació de les restes sempre que la petició sigui d'un familiar o d'una entitat dedicada a la recerca o la recuperació de la memòria històrica, disposi de prou proves documentals i ho consideri factible la comissió tècnica formada per un equip multidisciplinari que la Llei constitueix. En això, Bono és insistent: “Es parla d'exhumació en el cas que sigui possible. El cas de Gurb era claríssim i en sortiran d'altres, però no hem de crear falses expectatives.”

A banda de la de Gurb, en els darrers anys només s'han obert dues fosses comunes a Catalunya, el 2004, a Prats de Lluçanès, d'on es van exhumar sis cadàvers de sis soldats republicans i un de civil, i a Olesa de Montserrat per part de l'ARMHC, on havien estat enterrats nou veïns de la població afusellats sense judici previ per les tropes franquistes que no van poder ser localitzats. La Generalitat ha rebut de moment

una trentena de peticions perquè s'intervinguí a fosses, tot i que moltes de les peticions són per senyalitzar i dignificar.

La de Gurb ha servit per elaborar el protocol de futures actuacions. La Direcció General de Memòria Democràtica va triar-la per dur-hi a terme la prova pilot perquè reunia els requisits que imposa la Llei de fosses: que els familiars reclamin les exhumacions i que hi hagi dades historiogràfiques que en certifiquin l'existència. El procés va durar pràcticament un any, inclòs el període de documentació previ a l'obertura de la fossa, i hi va participar un equip bàsic de 12 persones però una trentena d'investigadors, entre arqueòlegs, antropòlegs i metges forenses, de la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat de Barcelona, l'Institut de Medicina Legal de Catalunya i la Universitat Pompeu Fabra.

L'experiència va permetre concloure que cal disposar de la màxima informació possible abans de determinar quina actuació cal dur a terme en una fossa i que la tasca l'ha d'efectuar un equip multidisciplinari per garantir-ne el rigor científic. "Una de les coses principals que vam aprendre és que hi ha d'haver una col·laboració molt estreta de les tres metodologies, antropològica, arqueològica i forense, i una direcció triple. Això ens ha permès fer un 100% d'identificacions", afirma Assumpció Malgosa, doctora i professora d'Antropologia Física de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), que va coordinar l'actuació.

L'excavació de la fossa de Gurb va posar al descobert les restes esquelètiques de tretze homes, que van morir com a conseqüència de lesions per arma de foc, probablement en un context històric de batalla. L'actuació va permetre identificar les restes dels quatre soldats de Gavà –Gabriel Ivern, Antoni Olivella i Josep Roig, a més de Joan Solé. De tots ells, però, només la identificació de l'avi de Montserrat Martínez, feta a través d'ADN, és positiva i fefaent; les dels altres tres soldats, fetes a través d'estudis morfològics, es consideren molt probables.

Un grup d'especialistes en arqueologia i antropologia forense treballa a la fossa de Gurb el juny de 2008.
Foto: DIRIP

La tasca no era fàcil 70 anys després, tot i que es tenia a favor el fet que era una fossa documentada, no excessivament nombrosa i on se sabia que hi havia enterrats els quatre soldats de Gavà perquè així ho van assegurar dos supervivents dels combats de la mateixa localitat que van tornar a casa. "La identificació és la comparació de dades ante mortem amb dades post mortem", explica Malgosa. És a dir, contrastar la informació que puguin aportar la família i els arxius –fotografies, informes mèdics o fitxa militar– amb les característiques físiques que defineixen una persona com a individu –edat, sexe, estatura– i d'altres que es poden trobar en les restes esquelètiques, com una patologia que el mort va patir en vida o la forma peculiar del crani o del nas.

Establir la identitat a través de dades genètiques és el procediment més fiable, però no és tan senzill com se sol pensar. El problema, en aquest cas, va ser trobar descendents vius amb qui poder comparar l'ADN mitocondrial, que s'hereta només de la mare. Joan Solé va ser l'únic dels desapareguts dels quals es va poder reconstruir la seva línia femenina. "Van tenir la gran sort que la meua besàvia tenia dues germanes, i els vam poder fer la prova de l'ADN amb les cosines segones de la meua mare", explica Montserrat Martínez. "No vaig conèixer el meu avi, però sempre me n'havien parlat i l'estimava. Era jove, era pacífic, no era violent; va defensar la República i va morir lluitant. N'estic molt orgullosa."

“Hem de reconèixer a la nostra gent gran tot el que van patir”

Entrevista a Pere Francesch Rom, periodista

Lali Sandiumenge

Periodista

Ramon Rom Castellví va desaparèixer el 1939, quan fugia cap a l'exili a França. El periodista Pere Francesch Rom, el seu besnét, intenta esbrinar què li va passar.

Busques el teu besavi. Com va començar tot?

El meu padrí es deia David Rom. Quan tenia 17 anys, el seu pare va desaparèixer. El meu besavi era pagès i membre del comitè antifeixista de Montbrió del Camp i el 1939 va haver de fugir de Catalunya. Però mentre el meu avi va viure, va evitar parlar de la guerra i mai no va voler buscar-lo. Som d'un poble, com tants d'altres, on hi havia hagut divisions i hi havia por de remoure les coses. Fa tres anys, vaig llegir el llibre de *La guerra civil i la repressió de 1939 a 62 pobles del Camp de Tarragona*, d'Albert Manent. Hi ha un moment en què esmenta el meu besavi: “Ramon Rom Castellví no tenia renom i va morir passant el Pirineu.” Vam comentar aleshores que voldríem saber la veritat del que li va passar. Seria la millor manera d'homenatjar el meu padrí, que va morir fa dos anys.

Què va significar per a la teva família certificar que el teu besavi havia mort?

D'alguna forma, crec que el meu padrí sempre havia sabut que el seu pare havia mort a l'exili a França, si no, ràpidament hauria donat senyals de vida. Per por de perdre les terres, mai no va preguntar.

N'has sabut alguna cosa més?

Només que va passar per la zona de Cercs i del pantà de la Baells i que va morir en algun lloc de la frontera, però tenim dubtes sobre quin costat. Sabem que el meu besavi va marxar amb la seva dona i els dos fills. A mig camí, van debatre la possibilitat que un dels fills tornés a Montbrió del Camp amb la mare i l'altre seguís amb ell a França. Van decidir que tots dos tornessin a Montbrió, perquè l'exili era molt arriscat. Si mires fotografies de l'època, i veus tota aquella manada de gent fugint, penses que un era ell.

Què has fet per localitzar-lo?

He entrevistat el meu avi patern, Josep Francesch, que té 94 anys, i parents i coneguts de Montbrió del Camp. He intentat documentar-me sobre l'època. Tot el que s'ha posat en marxa des del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, des de la Direcció General de la Memòria Democràtica, és positiu, perquè així la gent pot saber i tenir informació. Potser el meu besavi està enterrat en alguna fossa que es pugui dignificar. Qui sap si algun dia tenim sort i el trobem.

L'has inscrit al cens de persones desaparegudes?

Sí, i ara ho deixo en mans de la Generalitat, tot i que em segueixo documentant i llegint llibres d'història. El que em sembla interessant és com algú com jo, que tinc 27 anys, que he viscut en democràcia i no estic intoxicat pels fets concrets d'aquell moment, pot veure i entendre què va passar.

Què n'has après?

Des del PP s'ha parlat de la Llei de fosses com d'un intent de dividir. Jo crec que s'ha de posar un punt final a la Guerra Civil i la repressió franquista, o fins i tot a la republicana. La nostra gent gran s'està morint i als pocs que queden se'ls ha de reconèixer el que van patir. El meu padrí va perdre el seu pare quan era molt jove, i va haver de renunciar a tantes coses! Això m'acosta una mica al que va passar, tot i que no sabem què és deixar tota una vida o una família i marxar sense res. És difícil d'entendre des del sofà de casa, encetat ja el segle XXI.

L'activitat parlamentària del Govern

Roser Serra i Albert

Cap de l'Àrea d'Affers Parlamentaris Interdepartamentals
Direcció General de Relacions Institucionals

1. Introducció

2. Iniciativa legislativa

2.1. Lleis. 2.2. Decrets legislatius 2.3. Projectes de llei.
2.4. Avantprojectes de llei 2.5. Iniciatives legislatives populars

3. Funció d'impuls i de control

3.1. Iniciatives parlamentàries. 3.2. Debat específic sobre el sistema de finançament
3.3. Sessions informatives de membres del Govern

4. Relacions amb el Síndic de Greuges

4.1. Informe anual de 2008. 4.2. Informes extraordinaris 4.3. Codi de bones pràctiques administratives

5. Calendari del setè període de sessions

1. Introducció

L'activitat parlamentària del Govern del sisè període de sessions, que comprèn del 15 de gener al 31 de juliol de 2009, inclòs el període entre sessions del mes d'agost, s'ha caracteritzat per l'aprovació de 16 lleis, que se sumen a les 36 d'aprovades des que va iniciar-se la legislatura.

L'elevada tasca legislativa també es desprèn de la dotzena de projectes de llei que l'executiu ha aprovat i presentat a la cambra.

Pel que fa a la funció de control parlamentari, s'ha mantingut una destacada presència dels membres del Govern a les sessions informatives per respondre oralment a preguntes davant les comissions parlamentàries especialitzades. En aquest sentit, les matèries que han sobresortit han estat, predominantment, la conjuntura econòmica actual i els efectes de la crisi en els diferents sectors més sensibles (el mercat laboral, el comerç, la indústria, l'automoció, etc.). També les polítiques del Govern pel que fa a la reactivació de l'economia, juntament amb l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament, a banda de la incidència en altres polítiques públiques pròpies de l'acció de Govern.

L'activitat de control en xifres d'aquest sisè període de sessions es visualitza en les 148 resolucions i 18 mocions aprovades. En les 12 sessions plenàries ordinàries que han tingut lloc, el control a l'acció de Govern s'ha plasmat en 72 preguntes al president de la Generalitat, 75 preguntes als consellers i 56 interpel·lacions.

Finalment, a la recta final del període de sessions, ha tingut lloc el debat específic sobre l'aplicació del nou model de finançament per a Catalunya. Aquest Ple, que va tenir lloc el 24 de juliol, va permetre a la cambra debatre i ratificar el sistema de finançament autonòmic pactat per la Generalitat i el Govern central a mitjan juliol.

2. Iniciativa legislativa

El Govern exerceix la facultat de promoure la tramitació legislativa, a través de la presentació de projectes de llei. Per això, a banda del comentari de les lleis aprovades que majoritàriament provenen de la iniciativa governamental, en aquest apartat també es comenten els decrets i els

decrets legislatius aprovats per l'executiu, per la seva força de llei com a conseqüència de la delegació legislativa que li ha fet la cambra.

2.1. Lleis

En aquest sisè període de sessions s'han aprovat 16 lleis, totes amb origen en la iniciativa legislativa del Govern, excepte la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, que prové d'una ponència conjunta de tots els grups parlamentaris. Un cop vist el conjunt de la producció legislativa de la legislatura, aquest ha estat el període en què s'han aprovat més lleis, després de les 12 aprovades en el quart període de sessions.

SEGON PERÍODE	TERCER PERÍODE	QUART PERÍODE	CINQUÈ PERÍODE	SISÈ PERÍODE
10 lleis	8 lleis	12 lleis	6 lleis	16 lleis

L'elevada producció legislativa ha donat lloc a la creació de nous ens, que en fusionen d'anteriors, com l'Autoritat Catalana de la Competència i l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, i també a la reforma d'ens ja existents, com és el cas concret de la Llei de l'Institut de Recerca i Tecnologia Alimentàries (IRTA).

Igualment, s'han aprovat altres lleis, que han de servir per completar la renovació del sistema institucional del país. És el cas de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, aprovada el 4 de febrer, que reemplaçarà el Consell Consultiu en la funció de vetllar per l'adequació de les lleis i disposicions de la Generalitat a l'Estatut i a la Constitució, a les quals se sumen noves funcions.

Cinc dels sis membres del Consell de Garanties Estatutàries proposats pel Parlament en la compareixença davant la Comissió d'Afers Institucionals, el 13 de juliol, que va avaluar la seva idoneïtat per al càrrec.
Foto: Parlament de Catalunya

La majoria del nou bloc normatiu, però, està adreçat a la millora d'àmbits concrets de les polítiques públiques. Algunes tenen un marcat caràcter instrumental, tot i tenir un abast diferent, com és el cas de la Llei de regularització i millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics; la Llei per regular administrativament els espectacles públics i les activitats recreatives, i la Llei d'avaluació ambiental dels plans i programes. D'altres, en canvi, hi introdueixen una nova regulació general. Dins d'aquest grup hi ha la Llei d'educació i la de política industrial; la de mediació en l'àmbit del dret privat, i també la Llei d'aeroports, heliports i altres infraestructures aeroportuàries. Finalment, també s'han aprovat dues lleis que modifiquen lleis anteriors per adaptar determinats preceptes relatius a l'interès de demora (la Llei de finances públiques de Catalunya i de pressupostos de la Generalitat per al 2009) i per a la posada en funcionament de la nova Oficina Antifrau catalana.

La nova Llei d'Educació té com a objectiu assolir les fites de l'equitat i l'excel·lència del sistema educatiu de Catalunya

Tenint en compte l'impacte de les noves lleis, la iniciativa legislativa del Govern ha permès avançar l'obra de govern, especialment en el tercer dels eixos d'actuació governamental que descriu el Pla de Govern 2007-2010. En concret, la major part del gruix normatiu correspon a l'eix dirigit a potenciar una economia plena i dinàmica en un territori sostenible, amb vista a fer avançar econòmicament el país i la cohesió territorial. Tot i això, dins l'eix programàtic que fa referència al desplegament institucional de l'autogovern i la qualitat democràtica, s'hi insereixen la Llei del Consell de Garanties Estatutàries i la Llei de recursos contra la qualificació negativa dels títols o les clàusules concretes en matèria de dret català que s'hagin d'inscriure en un registre de la propietat, mercantil o de béns mobles de Catalunya. La nova llei d'educació s'inscriu, però, dins l'eix per reforçar l'estat del benestar, per aconseguir una societat més justa i cohesionada, en la mesura que l'ensenyament és un dels tres pilars de l'estat del benestar, juntament amb la sanitat i les pensions públiques per a tothom.

Lleis aprovades el 2009 (del 15 de gener al 31 de juliol)

LLEI	APROVACIÓ	CONTINGUT
Llei 1/2009, del 12 de febrer, de l'Autoritat Catalana de la Competència (200-00038/08) (DOGC 5321, 18.02.2009)	Sessió plenària de 4.02.2009 Aprovada per 83 vots a favor (PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA, PPC) i 50 en contra (CiU)	Aquesta Autoritat ha de garantir, millorar i promoure les condicions de lliure competència i transparència als mercats respecte a les activitats econòmiques que tenen lloc principalment a Catalunya, tot exercint les competències de la Generalitat en matèria de promoció i defensa de la competència.
Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (202-00051/08) (DOGC 5321, 18.02.2009)	Sessió plenària de 4.02.2009 Aprovada per 69 vots a favor (PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA), 17 en contra (PPC, Grup Mixt) i 46 abstencions (CiU)*	Substitueix el Consell Consultiu, i assumeix una naturalesa diferent, ja que se li atribueixen noves funcions per dictaminar. Com a novetat, els seus dictàmens seran vinculants quan tractin de projectes de llei o proposicions de llei que desenvolupin o afectin drets reconeguts per l'Estatut.
Llei 3/2009, de 10 de març, de regularització i millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics (200-00042/08) (DOGC 5341, 19.03.2009)	Sessió plenària de 4.03.2009 Aprovada per 116 vots a favor (PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA i CiU) i 17 abstencions* (PPC i Grup Mixt)	Estableix les mesures i els instruments per fer possible la regularització de les urbanitzacions que presenten dèficits de serveis i d'urbanització. S'aplicarà a les urbanitzacions integrades majoritàriament per edificacions aïllades i destinades a habitatges unifamiliars mancades d'obres i serveis o en estat precari.
Llei 4/2009, de 15 d'abril, de l'Institut de Recerca i Tecnologia Alimentàries (IRTA) (200-00033/08) (DOGC 5365, 23.04.2009)	Sessió plenària de 1.04.2009 Aprovada per 130 vots a favor	Modernitza i substitueix la Llei de l'IRTA de 1985, i té per objectiu establir nous sistemes de desenvolupament sostenible, amb tècniques d'ús eficient de l'aigua i reducció de productes fitosanitaris. Fixa noves garanties en el camp de la seguretat alimentària adreçades a protegir els consumidors.

LLEI	APROVACIÓ	CONTINGUT
Llei 5/2009, de 28 d'abril, dels recursos contra la qualificació negativa dels títols o les clàusules concretes en matèria de dret català que s'hagin d'inscriure en un registre de la propietat, mercantil o de béns mobles de Catalunya (200-00036/08) (DOGC 5374, 07.05.2009)	Sessió plenària de 15.04.2009 Aprovada per 117 vots a favor (PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA i CiU) i 17 en contra (PPC i Grup Mixt)*	Desplega les competències que atorga l'Estatut per resoldre els recursos interposats contra determinats actes del personal registrador pel que fa a les inscripcions als registres oficials.
Llei 6/2009, de 28 d'abril, d'avaluació ambiental dels plans i programes (200-00046/08) (DOGC 5374, 07.05.2009)	Sessió plenària de 15.04.2009 Aprovada per 72 vots a favor (PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA i Grup Mixt) i 61 abstencions (CiU i PPC).	Estableix els requeriments ambientals en els processos de tramitació de plans i programes aprovats per la Generalitat, els ens locals i el Parlament i que poden tenir repercussions en el medi ambient.
Llei 7/2009, del 13 de maig, de modificació de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya (200-00061/08) (DOGC 5380 15.05.2009)	Sessió plenària de 6.05.2009 Aprovada per 69 vots a favor (PSC-CPC, ERC, ICV-EUiA) i 62 vots en contra (CiU, PPC, Grup Mixt)	Modifica la Llei pel que fa a la majoria necessària per a l'elecció del director de l'organisme.
Llei 8/2009, del 13 de maig, de modificació de determinats preceptes relatius a l'interès de demora del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009. (200-00060/08) (DOGC 5380 15.05.2009)	Sessió plenària de 6.05.2009 Aprovada per 129 vots a favor	Modifica determinats preceptes relatius a l'interès de demora que preveuen aquestes lleis.
Llei 9/2009, del 30 de juny, de política industrial (200-00044/08) (DOGC 5417, 29.06.2009)	Sessió plenària de 17.06.2009 Aprovada per 67 vots a favor (PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA), 45 en contra (CiU) i 17 abstencions (PPC i Grup Mixt)	Dóna resposta a les necessitats del teixit empresarial millorant els mecanismes i instruments de planificació i de suport a l'entorn i a les condicions de competitivitat de la indústria i les empreses que s'hi relacionen. S'inspira en els principis comunitaris més avançats per aconseguir més competitivitat, innovació, internacionalització, productivitat, cohesió i qualitat de l'ocupació.
Llei 10/2009, del 30 de juny, sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista (200-00037/08) (DOGC 5417, 22.06.2009)	Sessió plenària de 17.06.2009 Aprovada per 114 vots a favor (CiU, PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA), 14 en contra (PPC) i 3 abstencions (Grup Mixt)	L'objectiu principal de la norma és localitzar i, si escau, recuperar i identificar les restes de les persones, tant civils com militars, que van desaparèixer i de les que van ser executades i enterrades en fosses comunes durant la Guerra Civil Espanyola i la dictadura franquista. És pionera a tot l'estat i complementa la Llei del memorial democràtic.

LLEI	APROVACIÓ	CONTINGUT
Llei 11/2009, de 6 de juliol, d'espectacles públics i activitats recreatives (200-00026/08) (DOGC 5419, 13.07.2009)	Sessió plenària de l'1.07.2009 Aprovada per 67 vots a favor (PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA) i 62 en contra (CiU, PPC i Grup Mixt)	Estableix el règim jurídic dels espectacles públics, les activitats recreatives i els establiments i espais oberts al públic on es duen a terme aquestes activitats, i també regular la intervenció administrativa. La llei revisa i actualitza la normativa vigent des del 1990, que queda derogada.
Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació (200-00043/08) (DOGC 5422, de 16.07.2009)	Sessió plenària de l'1.07.2009 Votació ordenada per títols, la majoria d'articles s'han aprovat per 115 vots a favor (PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA i CiU) i 14 en contra (PPC i Grup Mixt)	Regula el sistema educatiu de Catalunya, estableix els principis rectors, i desenvolupa les competències exclusives i compartides que en matèria d'ensenyament atorga l'estatut a la Generalitat. Detalla els ensenyaments obligatoris, que declara gratuïts, i l'oferta del servei d'educació de Catalunya als centres públics i als centres privats sostinguts amb fons públics, que ha de garantir l'accés a una educació de qualitat i en condicions d'igualtat a tothom.
Llei 13/2009, del 22 de juliol, de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (200-00055/08) DOGC 5430, de 28.07.2009	Sessió plenària de 15.07.2009 Aprovada per 133 vots a favor	Té per objectius executar i gestionar les polítiques d'habitatge que són competència de la Generalitat, i especialment executar les actuacions públiques del govern amb relació al creixement de la població satisfent-ne les necessitats en matèria d'habitatge i garantint la proximitat al territori. Assumirà les activitats i funcions d'Adigsa i part de les de la Secretaria d'Habitatge.
Llei 14/2009, del 22 de juliol, d'aeroports, heliports i altres infraestructures aeroportuàries (200-00056/08) DOGC 5430, de 28.07.2009	Sessió plenària de 15.09.2009 Aprovada amb 69 vots a favor (PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA) i 64 en contra (CiU, PPC i Grup Mixt)	Regula les infraestructures aeroportuàries de Catalunya i la seva planificació, construcció i gestió, amb la finalitat d'assegurar la creació d'una xarxa que doni resposta a les necessitats del territori, en garanteixi la connectivitat i serveixi per a impulsar-ne el creixement econòmic, amb respecte als principis de seguretat, sostenibilitat i protecció del medi ambient.
Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat. (200-00040/08) DOGC 5432, de 30.07.2009	Sessió plenària de 15.07.2009 Aprovada per 132 vots a favor	Substitueix la Llei 1/2001 de mediació familiar de Catalunya, d'acord amb el corrent europeu d'actualització de les lleis de mediació. Té per objectiu obrir l'abast de la mediació a determinats conflictes de l'àmbit civil caracteritzats per la necessitat de les parts de mantenir una relació viable en el futur, esvair qualsevol dubte sobre l'abast dels conflictes familiars susceptibles de mediació i, en darrer terme, introduir determinades millores sistemàtiques i tècniques.
Llei 16/2009, del 22 de juliol, dels centres de culte (200-00031/08) DOGC 5432, de 30.07.2009	Sessió plenària de 15.07.2009 Aprovada per 119 vots a favor (CiU, PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA i Grup Mixt), 13 vots en contra (PPC), i 1 abstenció (G Mixt)	Parteix del reconeixement del dret fonamental de llibertat religiosa i té per finalitat facilitar l'exercici del dret de llibertat de culte, donar suport als alcaldes a l'hora de facilitar l'exercici d'aquest dret i vetllar per unes condicions adequades dels locals de culte.

* Per a l'aprovació d'aquesta llei, hi va haver votació separada d'alguns articles. El resultat del quadre fa referència a la votació de la resta del dictamen.

2.2. Decrets legislatius

El 21 de juliol, el Govern va aprovar el Decret legislatiu 1/2009, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora dels residus,¹ i el 25 d'agost, el Decret legislatiu 2/2009, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de carreteres.²

El primer, el Decret legislatiu regulador dels residus, refon els diversos textos legals existents en matèria de residus al nostre país amb l'objectiu d'aplegar en un únic text articulat totes les normatives, atès que avui es troben disperses en quatre textos legislatius diferents en matèria de residus, i alhora actualitza les referències normatives i assenjala com a òrgan de referència l'Agència de Residus de Catalunya.

En segon lloc, el Decret legislatiu sobre les carreteres regula els instruments necessaris per garantir una ordenació, funcionalitat i protecció adequades de les carreteres catalanes no reservades a la titularitat de l'Estat.

Ambdós decrets legislatius, en tant que disposicions normatives amb força de llei que dicta el Govern, han entrat en vigor l'endemà de publicar-se en el DOGC.

La Llei de mediació, que es va aprovar per unanimitat, s'insereix en el corrent europeu d'actualitzar les lleis de mediació.
Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

2.3 Projectes de llei

L'activitat d'impuls legislatiu del Govern a l'inici de la segona meitat de la legislatura s'ha mantingut molt elevada. En set mesos, l'executiu ha presentat a la cambra una dotzena de projectes de llei. En destaquen especialment les iniciatives per regular l'Agència Catalana de la Inspecció de Treball o per regular l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència; la prevenció i el control ambiental de les activitats; les consultes populars per via de referèndum de Catalunya; la regulació ex novo de la llengua de signes catalana, o per crear el Consell de Governos Locals, un òrgan que representarà els interessos del món local davant de la Generalitat i innovarà en aspectes molt concrets de la legislació catalana de règim local. L'executiu també ha presentat un projecte de llei per regular el procediment de designació de senadors que representen la Generalitat de Catalunya al Senat, tal com preveu l'Estatut, o per regular l'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya, i els drets o les oportunitats de la infància i l'adolescència.

A més, també hi ha mitja dotzena d'iniciatives legislatives impulsades des del Govern que s'estan tramitant actualment al Parlament per regular àmbits diversos, com ara el Projecte de llei de salut pública (200-00041/08) o el de regulació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (200-00051/08). La majoria són iniciatives legislatives de desenvolupament de l'Estatut, en concret: el Projecte de llei de prevenció i

1. DOGC 5430, de 28.07.2009, pàg. 59531.

2. DOGC 5452, de 27.08.2009, pàg. 64794.

Projectes presentats al Parlament el 2009, actualment en tràmit

TÍTOL (NÚM. DE TRAMITACIÓ PARLAMENTÀRIA)	DATA D'APROVACIÓ PEL GOVERN	CONTINGUT BÀSIC
Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència (200-00057/08)	13.01.2009	Garantirà l'accés als llocs, allotjaments, establiments, locals i transports públics o d'ús públic a les persones amb discapacitat i els seus gossos d'assistència. També regula l'ensinistrament i la cura d'aquest tipus de gossos, així com els centres encarregats de fer-ho.
Projecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats (200-00058/08)	10.02.2009	El seus objectius són refundre en una sola norma catalana el conjunt de la legislació estatal i europea, i simplificar els procediments reduint el cost administratiu que suporten les empreses. La Llei, que podria suposar un estalvi, se suma així a la resta de mesures destinades a contrarestar els efectes de la crisi.
Projecte de llei de consultes populars per via de referèndum de Catalunya (200-00059/08)	31.03.2009	Permet al Govern, al Parlament, als ajuntaments i a la ciutadania promoure consultes sobre qüestions de transcendència especial, tant en l'àmbit català com en l'àmbit municipal. Suposa un gran pas endavant en el foment de la qualitat democràtica i de la participació directa de la ciutadania en els assumptes públics.
Projecte de llei de l'Agència Catalana de la Inspecció de Treball (200-00062/08)	24.04.2009	Organitza l'articulació dels seus serveis d'Inspecció de Treball per al moment que es faci efectiu el traspàs del personal i els mitjans materials de l'Estat que actualment executen aquesta competència i que quedaran adscrits a l'Agència. La creació d'aquesta Agència, configurada com un organisme autònom, afavoreix l'autonomia tècnica de la Inspecció de Treball atès que separa els àmbits de decisió política dels àmbits d'execució.
Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (200-00063/08)	2.06.2009	Té per objectiu fomentar l'autonomia de les persones immigrades perquè siguin menys dependents dels sistemes públics i, d'aquesta manera, incrementar la igualtat d'oportunitats. En aquest sentit, crea un servei de primera acollida homogeni i universal a través dels ens locals, un servei que esdevindrà un conjunt d'eines formatives a l'abast dels usuaris.
Projecte de llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència (200-00064/08)	30.06.2009	Recull tota la legislació actual catalana sobre la infància i l'adolescència i introdueix novetats en aspectes com la protecció davant el maltractament de menors, el procediment de desemparament o el procés d'acolliment, amb dues noves modalitats: el permanent i l'especialitzat.
Projecte de llei del Consell de Governos Locals	28.07.2009	Regula un òrgan que representarà els interessos del món local davant de la Generalitat i s'integrarà en l'organització institucional de la Generalitat. Tindrà caràcter independent, i hi seran representats els municipis i les vegueries de Catalunya de manera proporcional a la població i el territori. S'integrarà en l'organització institucional de la Generalitat i serà autònom a nivell orgànic, funcional i pressupostari.
Projecte de llei de creació del municipi de la Canonja	28.07.2009	Permetrà segregat l'entitat municipal descentralitzada de la Canonja del terme municipal de Tarragona.

TÍTOL (NÚM. DE TRAMITACIÓ PARLAMENTÀRIA)	DATA D'APROVACIÓ PEL GOVERN	CONTINGUT BÀSIC
Projecte de la Llei de la llengua de signes catalana (LSC)	21.07.2009	Significa el reconeixement de l'existència de la llengua de signes catalana que es fa servir fa més de dos segles i que és la llengua natural de les persones sordes a Catalunya. Serà la primera Llei a l'Estat que regularà els aspectes lingüístics d'una llengua de signes, en un text normatiu propi i diferenciat de la normativa sobre accessibilitat de les persones sordes.
Projecte de Llei sobre el procediment de designació de senadors i senadores que representen la Generalitat de Catalunya al Senat	25.08.2009	Estableix els requisits i el procediment de designació dels senadors. Com a requisit, cal complir la legislació electoral estatal i autonòmica; acreditar una trajectòria professional o política rellevant i tenir la condició política de català en els termes previstos en l'Estatut. No s'exigeix ser diputat o diputada del Parlament.

seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis (200-00045/08); el Projecte de Llei de pesca i acció marítima (200-00047/08); el Projecte de Llei d'ordenació sostenible de la pesca continental (200-00048/08); el Projecte de Llei del Síndic de Greuges (200-00052/08), i el Projecte de Llei del Llibre II del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i a la família (200-00054/08).

**En aquesta legislatura,
s'han aprovat 32
lleis que despleguen
l'Estatut i hi ha 14
projectes de llei
que estan en tràmit
parlamentari**

2.4. Avantprojectes de llei

El Govern també està tramitant o elaborant avantprojectes de llei d'acord amb els compromisos adquirits a l'inici de la legislatura pel president de la Generalitat i el seu equip de Govern o compromisos que s'han fixat a la cambra, com passa anualment en els debats de política general i, puntualment, en els debats específics.

Entre els textos en elaboració, n'hi ha prop d'una vintena que preveuen principis rectors o competències derivades del nou Estatut, com ara l'Avantprojecte de llei del règim especial d'Aran; el de l'Autoritat de Protecció de Dades; l'Avantprojecte de llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat entre homes i dones, i el de polítiques de joventut, entre d'altres.

2.5. Iniciatives legislatives populars

El Parlament està tramitant actualment tres proposicions de llei que tenen origen en una iniciativa legislativa popular (ILP), presentades l'any passat.

El mecanisme que facilita la promoció de lleis des de la ciutadania i les entitats ha permès que al Parlament hi hagi actualment en tràmit tres proposicions de llei per regular l'habitatge, la prohibició de les curses de toros i el sistema electoral català. Precisament una altra iniciativa legislativa popular, sorgida de l'interès ciutadà per prohibir el cultiu de productes agrícoles modificats genèticament i que tenia per objecte declarar Catalunya lliure de transgènics, no va superar el debat de totalitat del Ple que va tenir lloc al principi de juliol.

Iniciatives legislatives populars en tràmit

TÍTOL DE LA ILP	ORIGEN I ESTAT DE TRAMITACIÓ	OBJECTE DE LA REGULACIÓ
Proposició de llei de mesures urgents per a l'habitatge (202-00018/08) BOPC 60, 23.04.2007	ILP presentada per la Permanent Nacional de l'Avalot - Joves de la UGT de Catalunya. Obertura de la tramitació: 10.04.2007 Estat de la tramitació: publicades les esmenes a la totalitat.	Proposa ampliar considerablement la construcció d'habitatges assequibles, tant en règim de lloguer com de compra, i que la Generalitat destini el 7% del pressupost a polítiques públiques d'habitatge.
Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (202-00050/08) BOPC 353, 17.11.2008	ILP presentada per la Comissió Promotora. Obertura de la tramitació: 11.11.2008 Estat de tramitació: en procés de recollida de signatures.	Té per finalitat prohibir les curses de toros a Catalunya. En concret, que quedin prohibides aquestes curses i els espectacles amb toros que incloguin la mort de l'animal i l'aplicació del terç de la pica, les banderilles i l'estoc, així com els espectacles taurins de qualsevol modalitat que se celebrin dins les places de braus o fora d'aquestes.
Proposició de llei electoral (202-00059/08) BOPC 407, 23.02.2009	ILP presentada per la Comissió Promotora Obertura de la tramitació: 17.02.2009 Estat de tramitació: recollida de signatures fins al 18 d'agost de 2009.	D'acord amb aquesta proposta, el Parlament el compondríen entre 120 i 150 diputats i diputades, les circumscripcions electorals passarien de quatre a set (Barcelona, Central, Girona, Lleida, Alt Pirineu i Aran, Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre), es mantindria el límit del 3% perquè una candidatura obtingués representació i s'introduiria un sistema electoral basat en llistes desbloquejades amb vot preferent. Això significa que l'elector podria marcar els candidats que preferís d'una llista electoral. En cas contrari, el vot es comptaria per al conjunt de la candidatura. Pel que fa a la proporcionalitat, la proposta planteja un sistema de representació equilibrat i equitatiu, entre altres mesures.

3. Funció d'impuls i de control

El Parlament té entre les seves funcions controlar i impulsar l'acció política i de govern per mitjà de mecanismes reglamentaris que operen al marge dels procediments legislatius. Es tracta d'una funció principal de la cambra, perquè legitima l'acció del Govern.

3.1. Iniciatives parlamentàries

Per acomplir la funció d'impuls i de control del Govern el Parlament disposa d'un conjunt d'instruments que garanteixen la col·laboració i l'equilibri necessaris entre tots dos poders. Aquests instruments de control polític, en conjunt, reben el nom d'iniciatives parlamentàries.

Iniciatives parlamentàries d'impuls i de control al Govern tramitades els primers mesos de 2009 (01.01.2009 – 31.07.2009)

Proposicions de llei	23	0,2%
Propostes de resolució	727	4,5%
Resolucions	148	0,9%
Interpel·lacions	56	0,3%
Mocions	18	0,1%
Preguntes orals al president	72	0,4%
Preguntes orals al Govern (en Ple)	75	0,5%
Preguntes orals en comissió	742	4,6%
Preguntes amb resposta escrita	14.164	87,3%
Sessions informatives i compareixences	19	0,1%
Sol·licituds d'informació	171	1,1%
TOTAL	16.215	100%

Font: Direcció General de Relacions Institucionals.

Els primers set mesos de 2009, en les sessions de control al Govern i en els plens, els grups parlamentaris han formulat 72 preguntes orals al president de la Generalitat i 75 preguntes orals als consellers i conselleres. De les 56 interpel·lacions al Govern, s'han aprovat finalment 18 mocions. Així mateix, en el Ple s'han aprovat 14 resolucions, i 134 en comissió parlamentària.

El Govern ha incrementat les garanties de control parlamentari amb la tramitació de gairebé 15.000 preguntes parlamentàries durant el període. Pel que fa a les preguntes escrites, se n'han presentat i respost 14.164, fet que representa el 87% del conjunt de les iniciatives.

A punt de complir-se el tercer any de la legislatura, el volum d'iniciatives parlamentàries ha superat les 34.000.

Iniciatives parlamentàries de control i impuls tramitades (VIII legislatura)

Propostes de resolució presentades	2.208
Resolucions aprovades (subsegüents a propostes de resolució)	450
Interpel·lacions substanciades	218
Mocions aprovades	61
Preguntes orals en ple al Govern	293
Preguntes orals en ple al president	276
Preguntes orals presentades en comissió	2.233
Preguntes amb resposta escrita presentades	28.116
Sol·licituds d'informació i documentació presentades	688
Sessions informatives del president i dels consellers i conselleres	107
TOTAL	34.650

Ha estat especialment notable l'augment de preguntes orals al Govern en comissió. Ja a la primera meitat de la legislatura se'n van substanciar 1.495 (que respecte de les preguntes orals que es van substanciar en l'anterior legislatura va representar un augment de poc més del 2.000%), i només en els primers mesos de 2009 n'hi ha hagut 738.

Del conjunt de les iniciatives de control i d'impuls de l'acció de govern que han integrat els debats parlamentaris, les matèries que han sobresortit han versat sobre àmbits, en general, referits a esdeveniments i situacions de la vida política, econòmica i social del moment, que han transcendit de la seu parlamentària als mitjans de comunicació. Així, a principi de 2009, aquest control i impuls al Govern s'ha centrat molt especialment en la situació de crisi econòmica i, per consegüent, també en la situació del mercat de treball i els efectes de la conjuntura econòmica actual en diferents sectors (el comerç, la indústria, l'automoció, la pesca, etc.).

En aquesta línia, els grups parlamentaris han incidit en les polítiques del Govern pel que fa a la reactivació de l'economia, com ara les mesures per lluitar contra l'atur i per promoure l'ocupació, o la reactivació de l'economia productiva i la indústria, en què es demana impulsar ajuts i mesures i crear una ponència específica per al seguiment de la crisi. En aquest context, però, també s'ha fet especial referència a l'estat de les negociacions amb el Govern de l'Estat pel que fa al nou model de finançament. Altres temes destacats han estat: l'aplicació de la Llei de la dependència i la creació d'una comissió mixta Govern-Parlament per fer-ne el seguiment; la política sanitària, especialment pel que fa a la gestió de sistema d'emergències mèdiques; el rebuig de la proposta de nova ampliació de les àrees ZEPA (zona especial de protecció per a les aus) a l'àmbit del canal Segarra-Garrigues, o la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona. Finalment, també s'ha fet referència a la situació creada arran del temporal de vent que va afectar Catalunya el mes de gener.

3.2. Debat específic sobre el sistema de finançament

El 24 de juliol ha tingut lloc un debat monogràfic sobre l'aplicació del nou model de finançament per a Catalunya, d'acord amb les previsions del títol VI de l'Estatut, les disposicions addicionals corresponents i la disposició final primera, que establia el termini màxim del 9 d'agost del 2008 per a l'aplicació d'aquests preceptes estatutaris, que havia sol·licitat el grup parlamentari de CiU, a l'empara de l'article 134 del Reglament del Parlament de Catalunya, just al final del període de sessions anterior, concretament, el 30 de desembre de 2008.

El resultat de la sessió, un cop debatudes les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris, va ser l'aprovació de la Resolució 519/VIII, sobre el nou model de finançament.³

Els recursos del nou model ajudaran a reforçar els serveis essencials de l'estat del benestar i a millorar la situació del teixit social i econòmic del país

En la Resolució, la cambra constata que aquest nou model respon als continguts de l'Estatut i desenvolupa els preceptes que s'hi estableixen; que comporta un canvi significatiu respecte al model actual, que consolida i fa efectiva la relació bilateral de la Generalitat de Catalunya amb el Govern de l'Estat, i que proporciona a Catalunya un increment de recursos per a les polítiques pròpies que permetrà reduir sensiblement el dèficit fiscal de Catalunya amb relació a l'Estat. També es constata que l'aplicació del nou model s'ha de dur a terme per mitjà de l'acord en el marc de bilateralitat de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat, i per mitjà de l'aprovació de la normativa corresponent.

A més, el Parlament insta el Govern a dedicar els recursos provinents del nou model a reforçar els serveis essencials de l'estat del benestar que presta la Generalitat i a millorar la situació del teixit social i econòmic del país, i a dur a terme aquestes actuacions mantenint la política d'austeritat i de rigor pressupostari, per tal que el dèficit se situï dins els paràmetres que garanteixen l'estabilitat financera de la Generalitat.

3. (BOPC 524, de 29.07.2009, pàg. 3).

Atesa l'actual situació econòmica –i amb l'objectiu que no es posi en risc la cohesió social i que la crisi no generi més desigualtats– la cambra també demana al Govern que prioritzi, durant aquesta legislatura, determinats objectius, com: l'ampliació dels plans de formació per a les persones aturades; l'impuls dels plans locals anticrisi; l'ampliació de la política de lloguer d'habitatges; les mesures de suport financer a les empreses (especialment les PIME); la cobertura de les beques de menjador; el reforçament del conjunt de prestacions socials, i el desplegament previst de la Llei estatal de la dependència, i de la cartera de serveis socials de Catalunya.

En el Ple monogràfic sobre finançament, de 24 de juliol, la cambra va donar suport al nou model perquè desenvolupa l'Estatut en la seva potencialitat.
Foto: Parlament de Catalunya

3.3. Sessions informatives de membres del Govern

El 2009 el Govern ha tingut una marcada presència davant les comissions a partir de les 19 intervencions dels consellers i conselleres en les sessions informatives.

Les comissions parlamentàries en què han tingut lloc aquestes sessions informatives han tractat d'assumptes diversos, propis de cada àmbit competencial. Les més destacades, per la transcendència mediàtica o la dimensió social i política, han estat: les relatives a informar sobre les mesures de dinamització econòmica i de suport als sectors socials més afectats per la desacceleració impulsades pel Govern; l'actuació governamental en matèria d'ocupació davant l'impacte de la situació econòmica; l'estat de compliment de la Llei de creació de llars d'infants de qualitat; les explicacions sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra en els incidents amb els estudiants anti-Bolonya del mes de març; les mesures de vigilància de la grip del virus A/H1N1 implantades; sobre els resultats de la prova d'avaluació de sisè de primària, o sobre l'incendi als Ports de Beseit.

El codi recull 17 principis per promoure un elevat nivell de prestació dels serveis públics als ciutadans.
Foto: Parlament de Catalunya

4. Relacions amb el Síndic de Greuges

Tot i que el Síndic de Greuges no és una institució d'impuls i de control de l'acció de govern, en el sentit de la funció que exerceix la cambra, cal destacar que els grups parlamentaris tendeixen a tenir presents molts aspectes dels seus informes quan impulsen i controlen l'acció del Govern. Aquest fet s'explica, bàsicament, per dos motius: perquè la funció de la institució del Síndic és vetllar pel bon funcionament de l'Administració de la Generalitat i actuar com a supervisor i col·laborador de l'Administració catalana, amb l'objectiu d'ajudar a millorar-ne el funcionament, i, en segon lloc, perquè tots els informes que elabora la institució són presentats i debatuts a la cambra. Es reforça així l'opinió doctrinal que considera una "magistratura de persuasió", la institució del Síndic per l'elevada incidència i eficàcia de les seves resolucions, malgrat no disposar de caràcter vinculant ni coercitiu.

4.1. Informe anual

El 16 de febrer el Síndic de Greuges ha presentat a la cambra l'informe anual corresponent a l'any 2008,⁴ que posa de manifest els problemes que sobresurten en les relacions entre l'Administració i la ciutadania, d'acord amb el que es desprèn de les queixes que rep l'oficina. Les relatives a l'actuació administrativa i els drets són les que han concentrat un nombre més elevat de queixes (19%); si bé les altres s'han centrat en l'àmbit de serveis socials (16%), que ha estat el segon que ha generat més queixes; seguit d'urbanisme i habitatge (12%), i de seguretat ciutadana i justícia (10%).

La institució, com a defensor de drets, ha desplegat majoritàriament la seva activitat en els àmbits de les polítiques públiques que tenen més repercussió en la vida de les persones, és a dir, en relació amb els drets socials i amb el procés de prestació de serveis de les administracions envers la ciutadania (la política de salut, l'acció social i ciutadania, l'educació, la seguretat, etc.). Això explica, per tant, que el 2008 moltes queixes van tractar de l'aplicació de les polítiques socials, especialment de l'aplicació de la Llei de la dependència i de la renda bàsica d'emancipació.

4. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2008 (BOPC 413, de 27.02.2009, pàg. 3).

Del total de queixes rebudes, 3.087 van afectar l'Administració de la Generalitat, i els departaments que van rebre més queixes van ser els d'Acció Social i Ciutadania (31%), Educació (17%), Salut (12%), Justícia (12%) i Medi Ambient i Habitatge (8%). Cal posar en relleu, però, que en més de la meitat dels expedients que va tramitar el Síndic (el 53%) va considerar que l'actuació de l'Administració havia estat la correcta.

4.2. Informes extraordinaris

Durant el sisè període de sessions el Síndic ha presentat un informe extraordinari, lliurat el 4 de juny al Parlament, que tracta de la protecció dels infants en situació d'alt risc social. En aquest monogràfic, la tramitació parlamentària del qual tindrà lloc durant el setè període de sessions, el Síndic fa una diagnosi global sobre la situació i les mancances del sistema protector.

4.3. Codi de bones pràctiques administratives

El Síndic de Greuges també ha elaborat, coincidint amb els cinc anys de mandat, un codi de bones pràctiques administratives, que es concreta en 17 principis. Amb la finalitat de contribuir a millorar el servei a les persones i la defensa dels seus drets, aquest Codi s'ha donat a conèixer a l'inici del nou curs polític, el 2 de setembre, però la presentació del contingut va tenir lloc el 27 de març, en el marc d'una jornada sobre el dret a la bona administració per commemorar el 25è aniversari de la institució, coincidint amb l'aprovació de la primera llei del Síndic (de 20 de març de 1984).

Els principis que recull aquest Codi de bones pràctiques, amb l'objectiu de promoure un elevat nivell de prestació dels serveis públics als ciutadans, són els següents: el principi d'igualtat i no-discriminació; la proporcionalitat; l'absència d'abús de poder; la imparcialitat, la independència i l'objectivitat; la claredat, l'assessorament i les expectatives legítimes; la cortesia i el bon tracte; el deure de respondre expressament; els drets lingüístics; l'acusament de rebuda i la remissió a l'administració competent; el dret a ser escoltat; el termini raonable; el deure de motivació; la notificació de les decisions i la indicació de la possibilitat de recórrer; la protecció de les dades personals; l'accés a la informació, la publicitat i la transparència; el dret de participació, i, finalment, el dret a la reparació.

Per a cadascun dels principis esmentats, el Codi planteja bones pràctiques que afecten les persones, però també col·lectius específics, i que han estat extretes o reformulades de propostes genèriques que el Síndic va dirigir a les administracions en un moment determinat, per combatre les pràctiques contràries a la bona administració.

En aquest context, convé recordar que durant la legislatura passada, l'any 2005, el Govern català ja va encarregar un estudi sobre la bona praxis administrativa, que es va concretar en l'Informe sobre bon govern i transparència administrativa, elaborat per un grup de treball que portava el mateix nom i que va ser presidit per l'anterior Síndic de Greuges, Anton Cañellas. D'acord amb el Pla de Govern de la legislatura passada (2004-2007), que incidia en el reforçament i la transparència dels organismes de decisió política, aquest informe s'inseria en la voluntat de permetre un millor coneixement i apropament de l'activitat pública a la ciutadania i corregir la desconfiança respecte de la gestió i les actuacions en l'àmbit públic.

El Codi de bones pràctiques administratives vol contribuir a definir el dret a la bona administració previst en l'Estatut

El Govern va aprovar, el 2005, l'Informe sobre bon govern i transparència administrativa per reforçar la qualitat democràtica del sistema polític i administratiu

El pati dels Tarongers

Notícies curtes, resums de conferències i altres documents interessants

- 1 El nou Projecte de Llei dels drets i de les oportunitats de la infància i l'adolescència promou les adopcions nacionals i impulsa els acolliments especialitzats i permanents
- 2 Els universitaris catalans aproven una llei de federacions i seleccions catalanes
- 3 Els parlamentaris escullen sis dels nou membres del Consell de Garanties Estatutàries

El nou Projecte de Llei dels drets i de les oportunitats de la infància i l'adolescència promou les adopcions nacionals i impulsa els acolliments especialitzats i permanents

El Govern ha aprovat el Projecte de Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, una norma nova que recull tota la legislació actual catalana sobre la infància i l'adolescència, introdueix novetats en aspectes com la protecció davant el maltractament de menors i promou les adopcions nacionals i el procediment de desemparament, o el procés d'acolliment, amb dues modalitats noves: el permanent i l'especialitzat.

La nova norma situa l'infant i l'adolescent com a subjectes de drets i oportunitats i actualitza la normativa que fins ara hi havia en aquest camp per adaptar-la a les noves necessitats i circumstàncies socials. També incorpora el principi de transversalitat en les polítiques d'infància i adolescència, ja que entén que la infància és cosa de tota la societat.

L'objectiu és atendre els infants i els adolescents, protegir-los i promoció-los benestar personal i social, i garantir l'exercici dels seus drets i responsabilitats. Per això la nova Llei incorpora la prevenció a les polítiques de protecció, fins ara majoritàries. A banda de reaccionar quan l'infant o l'adolescent entren en situació de risc o desemparament i preveure mesures per pal·liar aquesta situació, a partir d'ara, s'hi incorporen i dicten normatives pel que fa a la prevenció, l'atenció, la promoció i la participació d'aquests col·lectius. La normativa prioritza que en casos de maltractament familiar sigui la persona maltractadora qui deixi la llar, en lloc de l'infant. Generalment, fins ara, en cas de maltractament infantil, calia separar el menor del seu domicili o nucli familiar.

El Registre unificat de maltractaments infantils

En l'àmbit de la protecció davant el maltractament, el Projecte de Llei també regula el Registre unificat de maltractaments infantils i preveu la creació d'un centre de recerca sobre maltractaments infantils. També vol evitar la doble victimització, és a dir, que els infants hagin de declarar dues vegades per un cas d'abús o maltractament. L'objectiu és posar la lluita contra el maltractament infantil al mateix nivell que la lluita contra la violència masclista.

La Llei també regula la descentralització del sistema de protecció i estableix dues categories: la situació de risc i la de desemparament. Fins ara, per tal que un infant accedís a una mesura de protecció se l'havia de desemparar. Ara només s'haurà de fer si la mesura de protecció ho requereix. D'una banda, el Proje-

te de llei considera que un infant es troba en situació de risc quan el seu desenvolupament i benestar es veuen limitats o perjudicats per qualsevol circumstància personal, social o familiar, i sempre que per a la seva protecció efectiva no sigui necessària la separació del nucli familiar. Davant d'aquestes situacions, han de ser els serveis socials municipals els encarregats de valorar i promoure les mesures més adequades per eradicar-la, amb el compromís dels progenitors. D'altra banda, un infant o adolescent es considerarà en situació de desemparament quan, per protegir-lo, se l'hagi de separar del nucli familiar. En aquests casos, la competència serà de la Generalitat.

La norma també estableix un temps límit per oposar-se judicialment a les resolucions de desemparament i a les mesures de protecció. D'aquesta manera s'evita que els infants hagin de viure situacions d'incertesa, que a vegades l'alentiment dels processos d'oposició pot provocar. D'aquesta manera, la nova regulació limita a tres mesos el termini per oposar-se judicialment a la declaració de desemparament. Paral·lelament, s'estableix un màxim de dos anys perquè els progenitors suspesos de potestat puguin sol·licitar el menor, sempre que s'hagin produït canvis en les circumstàncies que van provocar el desemparament. En el cas de l'acolliment preadoptiu, que és el pas previ obligatori abans de l'adopció, el termini que tenen els progenitors per oposar-s'hi és de dos mesos. D'aquesta manera, s'agilitza el procés d'adopció nacional.

Noves modalitats d'acolliment: especialitzat i permanent

A més de l'acolliment familiar simple, l'acolliment en centre i l'acolliment preadoptiu, el Projecte de llei inclou dues modalitats noves: l'acolliment familiar permanent i l'acolliment familiar especialitzat, és a dir, l'acolliment en una unitat convivencial d'acció educativa (UCAE).

D'una banda, l'acolliment familiar permanent es durà a terme quan el desemparament sigui pràcticament definitiu però no sigui possible l'adopció. De l'altra, l'acolliment familiar en unitat convivencial d'acció educativa està adreçat a infants i adolescents tutelats que requereixen una atenció més especialitzada: menors amb necessitats educatives especials (per causes psíquiques, físiques o sensorials), malalties cròniques i/o trastorns de conducta i grups de germans.

Isabel Muntané
Periodista

Els universitaris catalans aproven una llei de federacions i seleccions catalanes

Representants d'estudiants d'universitats catalanes van aprovar una llei de federacions i seleccions esportives catalanes, dins de l'edició d'enguany del Parlament universitari. Els joves participants, en total més d'un centenar, van reproduir un debat en el qual hi havia tots els partits actualment presents a la cambra, i el balanç, en paraules de Lluís M. Corominas, vicepresident segon del Parlament, va ser molt positiu, ja que es va elaborar una llei "que té una clara complexitat jurídica, una forta repercussió ciutadana i un pes ideològic molt important".

Altres activitats que hi van dur a terme els estudiants van ser la simulació d'una moció de censura, l'elaboració d'una proposta de modificació de la Constitució i la simulació d'una compareixença en què van participar el director del Consell Català de l'Esport, Carles Macian, i el periodista esportiu Lluís Canut. El Parlament universitari és una simulació de la feina que habitualment fan els parlamentaris perquè els estudiants coneguin en profunditat la tasca de la cambra catalana, i es fa en col·laboració amb la Facultat de Ciències Jurídiques de la Universitat Rovira i Virgili, amb la qual cosa els estudiants es converteixen durant una setmana en parlamentaris i posen a prova les dinàmiques pròpies de la participació.

El pati dels Tarongers

El pati dels Tarongers

En el debat i l'aprovació de la Llei, els estudiants es van organitzar en sis grups, els mateixos que té ara la cambra, representats cadascun amb un color. Els grups que representaven el Govern, tripartit, eren els grups taronja (CiU), groc (ERC) i verd (ICV-EUiA) mentre que a l'oposició eren els grups roig (PSC), lila (Grup Mixt) i blau (PPC). Els joves van estar acompanyats de diputats dels sis grups, Joan Morell (CiU), Josep Casajuana (PSC-CpC), Patrícia Gomà (ERC), Rafael López (PPC), Lluís Postigo (ICV-EUiA) i Antonio Robles (Grup Mixt).

En les seves intervencions, els estudiants, provinents de la Universitat Autònoma de Barcelona, de la Universitat de Barcelona, de la Universitat de Lleida, de la Universitat Rovira i Virgili, de la Universitat Oberta de Catalunya, de la Universitat Pompeu Fabra i de la Universitat Abat Oliba, van apuntar que "és una Llei innovadora i transgressora que aconseguix que un territori amb una identitat i història com Catalunya pugui tenir la seva pròpia selecció i competir en l'àmbit internacional", com es va dir des del grup socialista (grup roig). Des del grup taronja, que representava el grup de CiU, el seu representant va dir que "igual com ara ningú no entendria un món sense televisió o Internet, en un futur tampoc no s'entendria que Catalunya no tingués la seva pròpia i més alta representació esportiva". Els altres grups que hi van votar a favor van ser el grup groc (ERC), que va destacar que "dóna resposta a tot un sector social que anhela veure els seus esportistes en una selecció" i el grup verd (ICV-EuiA), que va comparar el paper que pot jugar una selecció catalana amb el que ja juguen "nacions sense estat com Gal·les i Escòcia". També el grup lila (Grup Mixt), tot i estar a l'oposició, va votar a favor i va defensar un suport "sincer i màxim a la selecció esportiva espanyola".

Finalment, la Llei es va "aprovar" amb els vots dels grups del Govern, taronja, groc i verd, a més del grup roig i lila. L'únic grup que hi va votar en contra va ser el grup blau, corresponent al PPC, el portaveu del qual va argumentar en la seva intervenció que "aquesta no és una llei de país", va assegurar que "el que fa el Parlament és un frau als esportistes i a la societat" i va anunciar que el seu grup "portarà la Llei al Tribunal Constitucional".

Pilar Barragan
Periodista

Els parlamentaris escullen sis dels nou membres del Consell de Garanties Estatutàries

L'últim Ple del Parlament de Catalunya del sisè període de sessions de la VIII legislatura va designar els sis membres del Consell de Garanties Estatutàries (CGE) que correspon elegir a la cambra. Aquests juristes són: Joan Egea i Àlex Bas, a proposta de CiU; Antònia Agulló i Pere Jover, a proposta del PSC-CpC; Jaume Vernet, a proposta d'ERC, i Julio Añoveros, a proposta del PPC. La votació es va fer de forma electrònica i secreta, i el resultat va ser de 82 vots a favor i 52 abstencions, de manera que els candidats van superar per un vot la majoria necessària de tres cinquens que determina la Llei.

El Govern de la Generalitat va impulsar l'elaboració de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, aprovada pel Ple del Parlament el 4 de febrer passat, en compliment del compromís de desplegar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquest organisme, que vetllarà per l'adequació a l'Estatut i a la Constitució de les lleis i disposicions de la Generalitat, substituirà l'actual Consell Consultiu i assumirà noves funcions. El Consell, l'integren nou membres, que han de ser juristes de competència i prestigi reconeguts amb més de quinze anys d'experiència professional. Sis els va designar el Ple, mentre que els altres tres els ha de proposar el Govern i tots són nomenats pel president de la Generalitat. El seu mandat és de nou anys i no poden ser reelegits.

Els membres del CGE

Joan Egea (1951) és catedràtic de Dret Civil de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i acadèmic electe de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya. Ha estat membre de la comissió que assessora la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques en la resolució dels recursos governatius del 2005 al 2008, vocal de la Junta Electoral Central del 2000 al 2004 i degà de la Facultat de Dret de la Universitat Pompeu Fabra del 1994 al 2000. Ha participat en diferents projectes legislatius i de recerca.

El pati dels Tarongers

El pati dels Tarongers

Àlex Bas (1970) és doctor en Dret per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), funcionari en actiu de la Generalitat, assessor jurídic en matèria parlamentària del grup de CiU, professor associat de la Facultat de Dret de la UAB i, des de 2007, vocal de la Comissió Mixta de Transferències Generalitat-Estat i del Consell per a l'Impuls i el Seguiment del Desplegament de l'Estatut. Ha estat director del Gabinet d'Estudis de la Seguretat i del Gabinet d'Estudis d'Interior del Departament de Justícia i Interior del 2000 al 2004. Ha participat en diferents projectes de recerca en l'àmbit del dret.

Antònia Agulló (1953) és catedràtica de Dret Financer i Tributari de la Universitat Pompeu Fabra (UPF), professora associada d'aquesta Universitat, llicenciada i doctora per la Universitat de València i consellera en funcions del Consell Consultiu. Ha estat degana de la Facultat de Dret de la UPF del 2004 al 2006 i presidenta del Consell Tributari de l'Ajuntament de Barcelona del 2003 al 2006. Ha participat en diferents projectes de recerca i desenvolupament i ha dirigit diverses tesis doctorals.

Pere Jover (1941) és doctor en Dret per la Universitat de Barcelona, professor titular a la Facultat de Dret d'aquesta Universitat i conseller en funcions i president del Consell Consultiu. Ha estat diputat del PSC per Barcelona al Congrés dels Diputats de la I a la VI legislatura i membre de l'Observatori de Dret Privat de la Generalitat del 2000 al 2001. Ha participat en diversos projectes d'investigació i de desenvolupament.

Jaume Vernet (1958) és catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat Rovira i Virgili (URV) i conseller en funcions del Consell Consultiu. Ha estat professor a la Universitat de Barcelona i a la URV, i degà en funcions de la Facultat de Ciències Jurídiques de la URV del 1992 al 1996. La seva tasca investigadora està centrada principalment en el dret autonòmic. Ha participat en diferents informes i estudis.

Julio Añoveros (1942) és catedràtic Jean Monnet d'ESADE, doctor en Dret per les universitats de Bolonya i Madrid, soci director del bufet Añoveros & Asociados, professor de Dret Comunitari d'ESADE, director del Departament de Dret Públic d'ESADE i membre del Consell Assessor de l'Institut Europeu de la Mediterrània. Ha estat diputat al Parlament Europeu del Grup Parlamentari Popular del 1994 al 1999. És membre de l'Associació d'Exdiputats del Parlament Europeu.

Isabel Muntané
Periodista

Novetats editorials

M. Josefa Ridaura Martínez

“Relaciones Intergubernamentales: Estado-Comunidades Autónomas”

Diana Mampel Alandete

Responsable en matèria de Convenis

Atès el tradicional buit anterior, totes les persones que ens dediquem, des de l'àmbit professional, institucional o acadèmic, a les relacions de col·laboració i cooperació intergovernamentals hem acollit amb satisfacció la publicació, en els darrers temps, de diverses obres, més o menys especialitzades, que aborden les relacions intergovernamentals des de diverses perspectives: si ens referim al nostre entorn europeu, entre els governs (länder, cantons) que integren els estats de caire federal, entre aquests i amb la federació, i si parlem d'Espanya, a les relacions entre l'Estat i les comunitats autònomes, i aquestes entre si.

L'obra de la professora M. Josefa Ridaura complementa de manera decisiva les aportacions fetes en aquest àmbit, ja que si bé únicament analitza les relacions intergovernamentals verticals, és a dir, entre l'Estat i les comunitats autònomes, aquesta anàlisi parteix d'un plantejament general que es va concretant a mesura que ens endinsem en cada pàgina del llibre, amb referències obligades a la nova regulació que estableixen en aquesta matèria els estatuts d'autonomia de nova generació aprovats a partir de l'any 2006.

En aquest sentit, l'autora destaca com les relacions intergovernamentals entre l'Estat i les comunitats autònomes s'articulen d'una manera clarament dual –multilateral i bilateral– però no per això excoent, sinó més aviat complementària, mitjançant les conferències sectorials i, més recentment, la Conferència de Presidents, així com per mitjà de les comissions bilaterals de col·laboració (estatutàries o no estatutàries), els convenis de col·laboració o els plans i els programes conjunts.

Així mateix, l'interès del llibre rau en l'apartat especialment dedicat a les relacions intergovernamentals entre l'Estat i la Comunitat Valenciana, que suposa una novetat indiscutible entre les publicacions que sobre aquesta qüestió hi ha actualment al mercat editorial, d'abast més genèric i teòric, ja que sembla que és el primer estudi que aborda de forma integral tot aquest complex mecanisme de relacions de col·laboració i cooperació entre ambdós governs.

Em resulta particularment interessant l'estudi final sobre la praxi convencional de la Comunitat Valenciana des de l'any 1979 fins al 2006 i, de manera molt especial, la relació detallada dels diferents instruments de col·laboració (protocols, acords, convenis) que aquesta comunitat ha subscrit durant l'any 2006 i que consten inscrits en el seu Registre de convenis, perquè és un pas endavant molt important en la necessària publicitat i la transparència de l'activitat convencional valenciana, en la mateixa línia ja iniciada l'any 2005 pel Registre de convenis de col·laboració i cooperació de la Generalitat de Catalunya.

FITXA TÈCNICA

Títol

Relaciones Intergubernamentales: Estado-Comunidades Autónomas

Autors

M. Josefa Ridaura Martínez

Edita

Tirant lo Blanch. Universitat de València

Any edició

2009

Lloc edició

València

Nombre de pàg.

207

José Tudela Aranda

“El Parlament, una institució essencial per a la democràcia”

Cristina Botella Crespo

Cap de l'Àrea d'Afers Parlamentaris

Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Sobre la institució del Parlament i sobre el seu nou paper en la societat del segle XXI, se n'ha parlat i se'n parlarà a bastament, però el rigor de l'obra del doctor en Dret per la Universitat de Saragossa, José Tudela Aranda, construïda amb l'experiència de més de quinze anys com a lletrat de les Corts d'Aragó, fan d'aquest llibre una obra de referència.

El valor essencial del llibre rau, al meu entendre, en la capacitat de l'autor per reunir tots els aspectes del debat obert sobre l'estat i el futur de la democràcia i, paral·lelament, d'una de les institucions que la sustenten (el Parlament), per analitzar-los sistemàticament, no amb la voluntat de resoldre problemes que no estan en l'ordre de la ciència, sinó en el de la política, per convidar-nos a una reflexió profunda i necessària.

És evident que, malgrat la impermeabilitat vers els canvis, el paper del Parlament ha anat canviant amb les profundes transformacions socials i tecnològiques dels darrers anys. Des del vessant social, l'estudi aborda la necessitat de transformació del Parlament per tal que els ciutadans s'interessin pel seu treball, és a dir, per la participació política. Des del vessant intern, el Parlament ha de ser un espai de control del poder i de la seva legitimitació.

A partir d'aquestes reflexions, l'autor desenvolupa les seves teories en quatre apartats:

- La democràcia com a premissa. Si l'un és consubstancial a l'altra, és lògic que un participi en la crisi de l'altra. Per a l'autor, dues clares mostres de la crisi del funcionament del Parlament són el progressiu desdibuix de les funcions parlamentàries i la crisi de la representativitat d'una cambra presonera del sistema de partits i de la seva disciplina.
- El control com a funció primària del Parlament contemporani. L'apartat no obvia, però, esmentar les funcions legislativa i representativa, com tampoc la missió d'informador de la política.
- L'organització administrativa del nou Parlament i la incidència de les noves tecnologies.
- La nova ciutadania i el dret al Parlament. El principal repte per a la renovació del Parlament és aconseguir que els ciutadans se sentin veritablement representats pels seus diputats, cosa que s'ha d'aconseguir dins d'un context en què la majoria de ciutadans es distancien de la política i només són una minoria els que reclamen més participació.

En l'epíleg, l'autor conclou que el Parlament és democràcia i que des d'aquesta idea cal entendre la seva posició activa com a model polític per assolir el perfeccionament de la democràcia dins el nou context social i tecnològic. També ens parla del deute del Parlament amb la llibertat que, d'acord amb José Tudela, s'ha de satisfer des d'una doble perspectiva: la ideològica, per tal d'enfortir l'estat de dret i els seus instruments, i la funcional, exercint la funció de control del poder executiu.

FITXA TÈCNICA

Títol

El Parlamento necesario.
Parlamento y democracia
en el siglo XXI

Autor

José Tudela Aranda

Edita

Congrés dels Diputats

Any edició

2008

Lloc edició

Madrid

Nombre de pàg.

341

“Retos del derecho en el siglo XXI”

Diana Mampel Alandete

Responsable en matèria de Convenis

Estic convençuda que per als directors del llibre *Retos del derecho en el siglo XXI*, Francisco Manuel García Costa i María Magnolia Pardo López, no ha estat una tasca gens fàcil determinar quins són els principals reptes que haurà d'afrontar el dret al llarg d'aquest nou segle que tot just acabem d'encetar. Tanmateix, per escometre aquesta gran tasca han disposat de la col·laboració inestimable de més de vint autors de les diferents branques del dret, professors universitaris espanyols i estrangers, així com el suport incondicional del professorat de la Facultat de Dret de la Universitat de Múrcia.

Cal tenir en compte, en aquest sentit, que la idea de publicar aquesta obra va sorgir en el si d'un curs de la Universitat Internacional del Mar, dut a terme a la localitat murciana de Los Alcázares els dies 17 i 21 de setembre de 2007, i que bona part de les ponències que s'hi van presentar en formen part.

El llibre s'estructura en diferents blocs temàtics, concretament en els vuit següents: filosofia del dret, dret internacional públic, ciència política i dret constitucional, dret administratiu, dret penal, dret financer i tributari, dret del treball i dret privat.

En el marc d'aquests blocs, es tracten noves qüestions, com el sorgiment de les actuals societats multiculturals; l'exigibilitat dels drets socials; el desafiament que ens planteja aquesta nova xacra que és el terrorisme internacional; la protecció del patrimoni històric i artístic, i del medi ambient; també s'aborden nous reptes relacionats amb les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC), i s'incideix en les actuals transicions constitucionals. Així mateix, s'analitzen vells conceptes, contemplats des d'una nova perspectiva més actual, com són les implicacions de la llibertat religiosa, els nous supòsits d'objecció de consciència, la controvertida incorporació al sistema educatiu d'una educació constitucional, els nous desafiaments en matèria urbanística o la descentralització territorial de l'Estat en matèria tributària, per posar alguns exemples.

Els treballs en l'àrea de ciència política i dret constitucional mereixen una atenció especial, com és el cas de la ponència de Whitney M. Braun, de la Universitat Loma Linda de Califòrnia, relativa a la vuitena esmena de la Constitució dels Estats Units d'Amèrica i al debat ètic i legal sobre el dret constitucional dels presos, sobretot dels condemnats a mort, a la sanitat i al transplantament d'òrgans, a partir de la interpretació que d'aquesta esmena va fer la Cort Suprema de Justícia l'any 1976 en el cas Estelle contra Gamble.

Aquest article resulta francament interessant i actual, ja que no hem d'oblidar el gran procés de reforma que en matèria sanitària pensa emprendre de forma imminent el nou president dels Estats Units, Barack Obama, i que al nostre país una discussió similar esdevé impensable, perquè el nostre ordenament jurídic disposa inequívocament el dret fonamental de tothom a la vida i l'abolició de la pena de mort (llevat d'allò que puguin establir les lleis penals militars per a temps de guerra), així com un règim públic de Seguretat Social per a tota la ciutadania.

En resum, aquest llibre és un compendi de treballs molt interessants i complets sobre les diferents branques del dret, que ens permet fer una ullada sobre els punts més candents i controvertits, tot i que aquests no només suposen un desafiament per al món del dret, sinó també un veritable repte per a tota la societat.

FITXA TÈCNICA

Títol

Retos del derecho
en el siglo XXI

Autors

Francisco Manuel García Costa
María Magnolia Pardo López

Edita

Tirant Lo Blanch i Servicio de
Publicaciones de la
Universidad de Murcia

Any edició

2009

Lloc edició

València

Nombre de pàg.

547

Resums

La Llei d'Educació i el sistema educatiu

L'article posa en evidència la inserció de la Llei d'Educació en el marc estatutari, indica els antecedents més destacats de la Llei i en descriu el procés d'elaboració i aprovació. També n'esmenta els trets més destacats i en repassa ordenadament els continguts més rellevants.

L'autor considera que l'aprovació de la Llei d'Educació és la manera pertinent d'exercir les competències en educació que té Catalunya d'acord amb l'Estatut, i que els continguts de la Llei responen a les diagnòstics de l'estat del sistema educatiu i dels seus problemes, així com als acords socials que van constituir el Pacte Nacional per a l'Educació de 2006. Així mateix, en la descripció del procés d'elaboració i aprovació de la Llei s'evidencia la participació de la comunitat educativa en les alegacions presentades a l'Avantprojecte de Llei, en el dictamen que en va emetre el Consell Escolar de Catalunya i en l'elevat nombre de compareixences parlamentàries. També s'hi recull l'elevat nombre d'esmenes presentades i transaccionades entre els grups parlamentaris.

La Llei d'Educació que s'ha aprovat és una llei d'abast integral que regula l'educació en funció de les competències estatutàries i des de la perspectiva de la confiança en el sistema i els seus agents; desenvolupa el model d'interès públic previst en l'article 21 de l'Estatut mitjançant el Servei d'Educació de Catalunya, prestat per centres públics i privats concertats, com a garantia que totes les persones poden exercir el dret a una educació de qualitat i en condicions d'igualtat; malda per millorar la implicació de les famílies en el procés educatiu dels seus fills i, entre moltes altres coses, potencia la coresponsabilització dels ens locals i la Generalitat en l'administració de l'educació.

Amb la Llei d'Educació, segons l'autor, es posa al servei de la ciutadania una llei que obre possibilitats i flexibilitza el sistema amb la vocació de permetre concrecions successives adaptades a les necessitats canviants del sistema educatiu d'acord amb la voluntat del país expressada periòdicament segons les normes que regeixen el sistema polític democràtic a Catalunya.

Resúmenes

La Ley de Educación y el sistema educativo

El artículo evidencia la inserción de la Ley de Educación en el marco estatutario, explica los antecedentes más destacados de la Ley y describe su proceso de elaboración y aprobación. También menciona los rasgos más destacados y repasa ordenadamente los contenidos más relevantes.

El autor considera que la aprobación de la Ley de Educación es la manera pertinente de ejercer las competencias en educación que tiene Cataluña según el Estatuto, y que los contenidos de la Ley responden a las diagnòstics del estado del sistema educativo y de sus problemas, así como a los acuerdos sociales que constituyeron el Pacto Nacional para la Educación de 2006. Asimismo, en la descripción del proceso de elaboración y aprobación de la Ley se evidencia la participación de la comunidad educativa en las alegaciones presentadas en el Anteproyecto de ley, en el dictamen que emitió el Consejo Escolar de Cataluña y en el elevado número de comparecencias parlamentarias. También se recoge el elevado número de enmiendas presentadas y transaccionadas entre los grupos parlamentarios.

La Ley de Educación que se ha aprobado es una ley de alcance integral que regula la educación en función de las competencias estatutarias y desde la perspectiva de la confianza en el sistema y sus agentes; desarrolla el modelo de interés público previsto en el artículo 21 del Estatuto mediante el Servicio de Educación de Cataluña, prestado por centros públicos y privados concertados, como garantía que todas las personas pueden ejercer el derecho a una educación de calidad y en condiciones de igualdad;

se afana por mejorar la implicación de las familias en el proceso educativo de sus hijos y, entre muchas otras cosas, potencia la co-responsabilización de los entes locales y la Generalitat en la administración de la educación.

Con la Ley de Educación, según el autor, se pone al servicio de la ciudadanía una ley que abre posibilidades y flexibiliza el sistema con la vocación de permitir concreciones sucesivas adaptadas a las necesidades cambiantes del sistema educativo de acuerdo con la voluntad del país expresada periódicamente según las normas que rigen el sistema político democrático en Cataluña.

Resumits

Era Lei d'Educacion e eth sistèma educatiu

Er article met en evidència era insercion dera Lei d'Educacion en marc estatutari, indique es antecedents més destacadi dera Lei e ne descriu eth procès d'elaboracion e aprobacion. Tanben ne mencione es trèti més destacadi e ne repasse es contenguts més considerables de manera ordenada.

Er autor considèra qu'era aprobacion dera Lei d'Educacion ei era manera apertienta d'exercir es competències en educacion qu'a Catalonha d'acòrd damb er Estatut, e qu'es contenguts dera Lei arresponen as diagnostics der estat deth sistèma educatiu e des sòns problèmas, atau coma as acòrds socials que constituïren eth Pacte Nacionau entara Educacion de 2006. Atau madeish, ena descripcion deth procès d'elaboracion e aprobacion dera Lei se hè evident era participacion dera comunitat educativa enes allegacions presentades ar Avantprojecte de lei, en jutjament que n'emetec eth Conselh Escolar de Catalonha e eth naut nombre de comparucions parlamentàries. Tanben s'i arrecuelh eth naut nombre d'esmenes presentades e transaccionades entre es grups parlamentaris.

Era Lei d'Educacion que s'a aprovat ei ua lei de posita integrau que regule era educacion en foncion des competències estatutàries e tre era perspectiva dera confidança en sistèma e enes sòns agents; desvolòpe eth modèl d'interès public previst en article 21 der Estatut mejançant eth Servici d'Educacion de Catalonha, prestat per centres publics e privadi concertadi, coma gatge que totes es persones pòden exercir eth dret a ua educacion de qualitat e dins de condicions d'egalitat; s'esperfòrce entà melhorar era implicacion des familhes en procès educatiu des sòns hilhs e, entre fòrça autes causes, potèncie era corresponsabilizacion des entitats locaus e era Generalitat ena administracion dera educacion.

Damb era Lei d'Educacion, segons er autor, se met ath servici dera ciutadania ua lei que daurís possibilitats e flexibilize eth sistèma damb era vocacion de perméter concrecions successives adaptades as besonhs cambiants deth sistèma educatiu d'acòrd damb era voluntat deth país exprimida periodicament segons es nòrmes que regissen eth sistèma politic democratic en Catalonha.

Abstracts

The Education Act and the education system

The article brings to light the inclusion of the Education Act into the statutory framework, stressing the most relevant background of the act and describes its process of preparation and approval. It also mentions the most relevant facts and goes over its most relevant content.

The author considers that the approval of the Education Act is the most relevant way of exerting the competences on education of Catalonia, in accordance with its Statute of Autonomy, and that the contents of this act respond to the diagnoses of the status of the education system and its problems, as

well as the social agreements that lead to the 2006 National Pact for Education. At the same time, when describing the process of preparation and approval of this Act, it is possible to see the participation of the education community in the pleadings made to the draft of this act, in the opinion issued by the Catalan School Council and in the large number of parliamentary interventions. It also gathers the large number of pleadings made and transferred between the parliamentary groups.

The Education Act that was approved is integral in scope and regulated education based on the competences mentioned in the Statute and from the perspective of the level of trust placed on the system and its agents; it develops the model of public interest described in Article 21 of the Statute by means of the Catalan Education System, offered by public and state-assisted private centres, as a guarantee so that all people can exert their right to a high-quality education in equal conditions in an effort to involve the families in their children's education and, among many other aspects, to promote the co-responsibility of local entities and the Catalan Government in managing education.

According to the author, with the Education Act, citizens are offered a law that increases their chances and makes the system more flexible, with a clear will of allowing a succession of specific measures that adapt to the changing needs of the education system in accordance with the will of the country expressed on a daily basis through the norms regulation the democratic political system in Catalonia.

Résumés

La Loi sur l'Éducation et le système éducatif

L'article aborde l'insertion de la Loi sur l'Éducation dans le cadre statutaire, en souligne les bases les plus importantes et en décrit le processus d'élaboration et d'approbation. Il en détaille également les caractéristiques les plus marquantes et les contenus les plus significatifs.

L'auteur considère que l'approbation de la Loi sur l'Éducation est le meilleur outil pour exercer les compétences en matière d'éducation dont dispose la Catalogne, telles que les prévoit l'Estatut. Il ajoute que les contenus de la loi répondent aux diagnostics de l'état du système éducatif et à ses problématiques, ainsi qu'aux accords sociaux établis par le Pacte national pour l'éducation de 2006. Ainsi, la description du processus d'élaboration et d'approbation de la loi met en avant la participation de la communauté éducative, aux arguments présentés pour l'avant-projet de loi, au rapport émis par le Conseil scolaire de Catalogne et aux diverses comparutions parlementaires. Elle reprend également les nombreux amendements présentés et négociés entre les différents groupes parlementaires.

La Loi sur l'Éducation approuvée est générale et organise l'éducation conformément aux compétences statutaires et sur la base de la confiance dans le système et dans ses acteurs. Elle met en place le modèle d'intérêt public prévu par l'article 21 de l'Estatut par le biais du Service d'éducation de Catalogne, proposé par les établissements publics et privés agréés, qui garantit que tout le monde puisse exercer son droit à une éducation de qualité, dans des conditions d'égalité. Elle s'efforce de favoriser la participation des familles au processus d'éducation de leurs enfants et la responsabilisation collective des organismes locaux et de la Generalitat dans la gestion de l'éducation.

Selon l'auteur, la Loi sur l'Éducation met au service des citoyens, un programme riche de possibilités et assouplit le système dans le but de permettre des concrétions successives adaptées aux besoins changeants du système éducatif, conformément à la volonté du pays exprimée régulièrement par les normes du système politique démocratique de Catalogne.

Activitat parlamentària

Núm. 19 - Setembre 2009 - Llei d'Educació de Catalunya

9 771577 716007 00019

